

ДІТЧ МЕТОРОЛОГ 3 2003

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ ХРИСТИЯНСЬКОЇ РОДИНИ

Заснований у 2000 році

Засновник:

Релігійне видавництво
“Добра книжка”

Періодичність: раз у два місяці

Реєстраційне свідоцтво

КВ № 5359 Індекс: 23979

Головний редактор

Роман БРЕЗІЦЬКИЙ

Редакційна колегія:

Єп. Софрон ДМИТЕРКО, ЧСВВ

Єп. Станіслав ПАДЕВСЬКИЙ

Єп. Маркіян ТРОФИМ'ЯК

Єп. Роман ДАНИЛЯК

Єп. Софрон МУДРИЙ, ЧСВВ

о. Петро ГЕРИЛЮК-

КУПЧИНСЬКИЙ, ГСД

с. Володимира МАКСИМІВ, ЧСВВ

Неоніла СТЕФУРАК

Відповідальний секретар

Йосиф ВОРОБЕЦЬ

Літературний редактор

Оксана ПРИЙМАК

Ольга ЛОЗА

Художній редактор

Олена ШАХОВСЬКА

Технічний редактор

Андрій ЦИМБАЛ

Комп'ютерна верстка

Оксана ГОРІН

Ольга КОВАЛИШИН

© Релігійне видавництво

“Добра книжка”, 2003

Адреса редакції:

вул. Куліша, 22/3а м. Львів, 79058

тел.: (0322) 72-69-72, 97-89-50 (факс)

e-mail: gbook@mail.lviv.ua

ЗМІСТ

1. Сторінка головного редактора

Роман Брезіцький По гарячих слідах реколекцій 2

2. Апостол Пресвятої Євхаристії

Життя отця Германа 7

3. Сльози Марії

Чому Марія плаче? 12

4. Родина і час

о. Петро Герилюк-Купчинський, ГСД Христос і матері 16

5. Історія ікони

Редакційна Василянська Підгорецька обитель 23

о. Никодим Гуралюк, ЧСВВ Царице Покуття, молися за нас! 25

6. Чудо Пресвятої Євхаристії

Редакційна Донька Божої Волі 27

7. Сила Святої Вервиці

о. Михаїл Гауфран Невідкладний заклик Святішого Отця Івана Павла II ... 30

8. Нам пишуть

Листи читачів 33

9. Голос Марії

о. Любо Куртовіч Також і нині зважтеся на Бога 36

о. Маріо Кнезовіч Ісус за неправильною адресою 37

10. Християнство і окультизм

Єлена Андрулак Гаррі Поттер: посвячення в магію 38

11. Поетична сторінка

Анджі Гант Три маленькі деревця 41

12. Релігійні фестивалі

ІІІ Молодіжний Фестиваль “Релігійно-патріотична пісня - 2003” 42

По гарячих слідах реколекцій

Підгірці неповторні. Недарма польські королі і князі облюбували собі цю місцину ще п'ять століть тому, збудувавши справжню архітектурну перлину – Підгорецький замок. І хоч радянські часи сплюндрували його як монголо-татарська навала, – він ще є, і хочеться вірити, що мудра українська влада невдовзі поверне йому первозданну велич.

А поки що я стояв на терасі понівеченого замку, уявляючи собі, скільки ж то королів, князів, вельмож оглядало із цих терас навколишню весняну красу, скільки каблуків прекрасних дам відцокало по цих древніх східцях, підмітаючи їх подолами неймовірно вигадливих суконь, і скільки рум'янощок кавалерів замирало перед ними в реверансі...

І де вони всі? Де ті розкішні бали і застілля, де ті королі і князі, розкіш і гульба? Нема нікого. Тільки посеред подвір'я купа сміття і кістка на ньому – ніби якийсь вельможа, тікаючи від вандалів 20 століття, у поспіху загубив небавом свого маслака...

Від цих думок стало би мені, мабуть, дуже сумно, якби не небо. Лише воно незмінно плило над моєю головою і, як і тоді, – було прекрасне, світле, травневе. Хоч мінялися форми хмар, але суть неба залишалася вівіки віків незмінною: воно було небом. На мить захотілося від цієї земної руїни рвонутися у висхід: до сонця, до неба, до Бога, додому. Бо сам я відчув себе таким минулим, як ніколи.

Ми їхали до Підгорецького монастиря, де Отці Василіяни проводять духовні реколекції. То була третя неділя місяця травня. Монастир буквально тонує у

зелені, справляючи враження райського куточка. Якщо королівський замок вразив нас розшарпаною могутністю і всепоглинаючою минучістю, то монастир навпаки: незнищеною силою і мовчазною вічністю. Він відродився. Він не вмирає, як замок. І небо тут було якимсь ближчим. Воно ніби всотувало в себе оту

*Фігура Матінки Божої
Непорочної Зачаття на подвір'ї
монастиря в Підгірцях*

всюдисущу зелень і монастир разом з нами. Мабуть, цей зв'язок неба і землі відбувався через хрест, який своєю нижньою частиною тримався за купол храму, а вершиною тягнувся в небо...

Реколекції проводив священник-василіянин о. Ілля Догнал. Він приїхав з Чеської Провінції ЧСВВ.

Спробую хоча би приблизно передати зміст його чудових наук.

Перший день реколекцій торкався Особи нашого Спасителя.

Священик Ілля говорив про Ісуса як про Бога Живого, який завжди поруч і готовий відгукнутися на будь-чий голос, який Його кличе. Ісус живий. Такий же, як і 2000 років тому. Треба обов'язково повірити: Ісус живий і завжди біля нас. Це було лейтмотивом реколекцій. Учора, сьогодні і завтра Він є незмінний, як сама Любов. Лише скажи Йому просто і щиро: "Мій Ісусе, мій Спасителю, я слабке і немічне створіння, віддаю Тобі всі свої проблеми, болі, хвороби, відчай і негаразди. Тільки Ти один можеш перетворити їх у ласку для мене, для мого одужання і спасіння. Прослався на мені, Господи, оздорови мене. Дякую Тобі за те, що Ти спас мене, перетерпівши страшні муки на Хресті..."

Треба просити помочі в Ісуса – і Він обов'язково підставить Своє плече. Взивайте, кличте: "Ісусе, Ісусе, Ісусе", бо Його Ім'я – найдосконаліші ліки і порятунок. В останню хвилину життя нам нічого не буде потрібно – ні грошей, ні маєтків, ні релігійних філософських систем, тільки Його Ім'я. Хай наші уста в останню хвилину покличуть хоча би один раз, але саме Його, нашого Спасителя: "Ісусе, спаси..."

Любов до Ісуса полягає у підкоренні своєї волі Його волі. Навернутися – це означає прийняти дух Христа, відмовившись від духу світу, який безконечно переслідує нас, як мисливець свою жертву пострілами, і спонукає до гріхів, що завдають ран: ми стікаємо кров'ю, втрачаючи сили, і вже не бачимо Того, Хто нас може порятувати. А Він зовсім поруч...

Поволі ми мусимо ставати подібними на Ісуса. Усе, що в нас не Ісус – мусить відійти, відпасти.

Діти Непорочної

Як приклад, можна навести історію з життя славетного Мікеланджело. Якось йому привезли велику кам'яну брилу, моноліт. Скульптор сказав комусь із своїх помічників: "У цьому камені я бачу Мойсея. Лише відкину від нього все, що не Мойсей, усе, що лише – і створю його..."

Отже, ми мусимо відкинути від себе все, що не Ісус.

Кульмінацією першого дня реколекцій і хвилюючим для всіх дійством був момент прийняття Господа Ісуса. Кожен укладав перед образом Спасителя біля Кивоту в церкві Благовіщення Пресвятої Богородиці і в присутності одного брата-свідка відповідав на два запитання священника:

– Чи віруєш, що Господь Ісус Христос є Бог і що помер за тебе?

– Так.

– Чи віддаєш Йому своє життя цілком?

– Так.

Люди підходили, ставали навколішки перед Ісусом і промовляли із завмираючим серцем: "Так, так, так..."

На дворі стояв 19 день місяця травня 2003 року.

Другий день реколекцій був присвячений Богородиці. Скільки прекрасних слів злетіло з вуст священника про Ісусову Матір! Марія – це Нове Серце людства. Це невичерпна скарбничка ласк, бо, чим більше черпаємо з Неї, тим більше скарбів накопичується у ній.

Шлях праматері Єви, цього старого серця людства, що не покорилося Богові, Марія пройшла у зворотньому напрямку. Вона була послухна у всьому. Полюбила дівицтво, що зробило її рівною по чистоті праматері, поки та не спізнала сатану. Бог потребував від Неї, щоб стала Непорочною – і Вона послухалася,

піднявши подружжя на таку ступінь чистоти, що був у Божих думках, коли Він створював прародичів. І коли потребував, щоб Марія стала Матір'ю – Пречиста цілком довірилася Йому, хоч не відала, як це станеться. Марія сказала Творцеві

Пам'ятник св. Онуфрію в Підгірцях

Своє "Так", і цього було досить. Це "Так" – ніби короткий свист меча, що відтрав голову сатані...

Там, на Голготі, Марію розп'яли разом із Сином, але навіть через страшні страждання її покірність Богові не те що не похитнулася, переросла у таку непомірну любов, що й нині здатна наповняти і рятувати мільярди людських сердець.

Марія, наша Мама...

Остання воля Ісуса Христа, коли Він сказав апостолові Іванові "Ось твоя Мати..." стосується кожного з нас. Бо кожен з нас

стоїть перед Розп'ятим безпомічно, як Іван.

Так ми, учасники реколекцій, приймали Матір Ісуса. Ставши навколішки перед Її образом, цілували Підгорецьку чудотворну ікону Богородиці, і кожен на запитання священника "Чи приймаєш Марію до серця свого" відповів: "Так"...

То був 20 день місяця травня 2003 року.

Кожен із нас відчував, що наші душі світлішають, з'явилася веселість, навіть радість від того, що Ісус і Марія так близько і так люблять нас!

Дійство третього дня реколекцій лише підсилило це відчуття. Ми прийняли Святого Духа. Я відчув у собі якесь дивне тепло і лагідне тремтіння в серці, коли отець Самуїл (поруч отець Ілля молився за мене) тримав над головою чашу з Євхаристійним Ісусом, теж шепочучи молитву до Святого Духа.

Я був щасливий. Наступила мить, коли душі захотілося пройти повз скульптури Марії, Ісуса, апостолів, пролетіти крізь усі ці ікони Вівтаря і впасти в обійми Живого Бога.

Під час реколекцій Отці старалися донести до наших сердець живі правди віри, котрі закорінені в Божому Слові. Наведу хоча би декілька з них:

Перша правда:

"А коли ходимо у світлі, як Він сам – у світлі, ми маємо спільність один з одним, і *Кров Ісуса Христа, Його Сина, нас очищує від усякого гріха*" (1 Ів. 1, 7).

а) Усвідомлення гріха: Я є свавільник (більшу частину дня не шукаю і не виконую Божої волі, але свою). Я – бунтівник (коли

Церква св. Онуфрія в Підгірцях

приходить терпіння, випробування, автоматично бунтую). Я є тим, хто шукає насолоди, а це мене відвертає від шукання правди і жертвування себе ближнім у любові. Господи Боже, я не виконую Твою першу заповідь – не люблю Тебе, Господи, цілим серцем, цілою душею і всіма силами, і так само не люблю свого ближнього, як самого себе (Мт. 12, 2). Усвідомлюю собі годину своєї смерті, Божий суд: “Нічого нема бо захованого, щоб не відкрилося” (Лк. 12, 2), що гріх – реальність, “бо заплата за гріх – смерть” (Рм. 6, 23) – дочасна та вічна!

в) Усвідомлення Божої любові: Бог мене любить, Ісус Христос помер за мої гріхи (тепер

збуджую досконалий жаль за свої гріхи). У душі споглядаю Ісуса розп'ятого, дивлюся Йому в очі: “Ти мій Бог, Ти помер за мої гріхи!” (Коли ти важко згрішив, іди до Сповіді).

“Кров Ісуса мене очищає від кожного гріха!” Повторюю (2хв).

У душі віддаю свої гріхи Ісусові, і приймаю від Нього відпущення. Стаю на коліна перед Розп'яттям або іконою Господа Ісуса Христа, потім підймаю руки вгору і визнаю, що так воно є – *Амінь!* Це “амінь” кличу з глибини серця, але тихенько, додаю це тільки до дихання: “А-а-а...” Усвідомлюю собі, що Найвищий і Всемогутній Бог мене бачить. За природою я грішник, але Ісус

забрав від мене гріх, і я тепер перед цілим всесвітом проголошую: **“ТАК ВОНО Є!”** (А-а-а...мінь!!!). Боже Слово каже, що Ісус є *Амінь!* (Одкр. 3, 14). У цьому “а-а-а...” усвідомлюю собі Ісусове ім'я: Єгошуа-а-а! “І нема ні в кому іншого спасіння, тільки в тому Імені!” (Ді. 4, 12). І в тому воланні з глибини серця залишаюся 1 хв. Разом це є: $2 + 1 = 3$ (хв.). *Спробуй це!* Практикуй щоденно хоча б один раз! Нічого тобі більше не буде потрібно в годину смерті, лиш повторяти ім'я Ісус (Єгошуа). Амінь. Коли лягаєш спати, усвідом собі, що можеш до ранку не дожити! Зроби підсумок зі своїх боргів, віддай гріхи, поки є час. Після смерті вже не будеш мати можливості покаятися. Перевтілення (реінкарнація) є брехнею і видумкою Божого неприятеля, вона спрямована на те, щоб ти не жив відповідально в цьому житті і закривав собі очі перед реальністю смерті, Божого суду, вічної нагороди та вічної карі. “Яка користь людині, як світ цілий здобуде, а занапастить власну душу” (Мт. 16, 26).

Друга правда: співрозп'яття.

Боже Слово: “Я – розп'ятий з Христом. Живу вже не я, а живе Христос у мені” (Гал. 2, 19-20). Боже Слово каже: “Разом з Христом”. Спільно, Ісус і я, ми двоє, спільно, тепер і тут розп'яті. Хіба це можливо, коли Господь Ісус був розп'ятий 2000 років тому назад? Це можливо тому, що ми були похрещені в Ньому. Ісус дозволив Себе розп'яти, щоб “знищилося оце гріховне тіло” (пор.: Рим. 6, 6), і ми були оживлені знову Його Духом (пор.: Гал. 2, 20). Силою Христового Розп'яття я відділений від системи зла, гріха, брехні, марноти. Я вже не живу для цього всього, але живу тільки для Ісуса. У цю

Діти Непорочної

Внутрішній двір монастиря в Підгірцях

хвилину завдяки вірі переживаю правдиву свободу. А через це віддаю вповні Ісусові до рук своє серце, відчуття, свій розум, свою волю, свої руки, ноги, цілого себе. Тепер насправді живе в мені Христос!

Третя правда: прийняття Матері Ісуса.

Коли Ісус побачив на Голготі учня, що стояв біля Марії, а його жлюбив Він, мовив до нього: “Ось Матір Твоя”. І від тієї хвили учень взяв її до себе” (пор.: Ів. 19, 25-27). Ісус тепер бачить тебе. Тепер ти є Його учнем. Тої миті ти покинув усе (пор.: Лк. 14, 33), ти є в єдності з Ісусом. Він бачить тебе, Він до тебе говорить: “Ось Матір твоя”. Тепер візьми і сповни Ісусову останню волю на Хресті, прийми Його Матір так, як це зробив учень Іван. Він її прийняв у себе (гр.: *ейс* та *ідіа*, лат.: *ін суа*). Не фізично, а духовно. Вона – Нова Жінка (Нова Єва), Вона – Ісусова Матір, але також і твоя Матір. Через віру духовно прийми її в себе, а з Нею – і її програму “Фіат” (“Нехай зо Мною станеться по Твоєму слову” (Лк. 1, 38)

і “Магніфікат” (“Величає душа моя Господа...” Лк. 1, 46). Марія говорить постійно Богу “Так!” (Фіат), а дияволіві “Ні!”, і за все Господу Богу дякує “Магніфікат”. Марія – Нове Серце, новий духовний центр. Вона Непорочна, без гріха. Тепер ти через віру зробив те, що учень зробив під Хрестом: нічого більше, нічого менше. Тепер ти її прийняв, отже, маєш Нове серце. Марія стала твоєю Матір’ю (пор.: Ез. 36, 26; Ів. 19, 25-27).

Четверта правда: смерть спільно з Христом.

“Чи ж ви не знаєте, що всі ми, що в Христа Ісуса охрестилися, у смерть Його хрестилися?” (Рм. 6,3). Христова смерть – то вершина любові, вершина жертви, віддана Богові – з’єднання з Ним. Від св. Хрещення ця сила (Христової смерті) присутня в нас. Це означає, що коли-небудь через віру ми поєднаємося з цим таїнством і переможемо наш гріх і силу зла в нас. Входити до Христової смерті – означає: через віру усвідомлювати собі це таїнство. Наступним кроком внутрішньої

відданості є потреба з’єднуватися з Ісусом і приймати плід Його смерті за себе. Це – з’єднання з Богом і відділення від усього, що віддаляє мене від Бога. У Христовій смерті є та сила.

П’ята правда: співвоскресіння

“З Ним ви разом також воскресли” (Кол. 2, 12). У св. Хрещенні ми отримали нове життя Воскреслого Ісуса. Нове життя, Боже життя, маємо тепер в собі, як зернятко. Після смерті з Ісусом у Хрещенні, якщо це зернятко Боже не придавимо, розвинеться воно до повноти. Вже тепер маємо ходити в новому житті (пор.: Рим. 6, 4). Після Ісусової смерті наступило воскресіння, а плодом моєї смерті з Христом є Його воскресіння в мені. З цим таїнством з’єднуюся вірою. Усвідомлюю собі живу присутність Воскреслого Ісуса (пор.: Ів. 20), усвідомлюю собі, що Він є тим єдиним, Хто переміг все зло в мені і навколо мене. Він є тут, можу Йому визнавати це через віру. Ісусе, то Ти, Ісусе, Ти тут. Усвідомлюю собі, що сила Його воскресіння проникає у всі конкретні речі, які мене стосуються. Бог входить до мого життя, до моїх невдач, падінь і дає мені, як Володар, нове життя.

Шоста правда: прийняття Св. Духа.

“Та ви приймете силу Святого Духа, що на вас зійде, і будете моїми свідками в Єрусалимі, у всій Юдеї та Самарії й аж до краю землі” (Ді. 1, 8). “Хіба ж не знаєте, що ваше тіло – храм Святого Духа, який живе у вас?” (І Кор. 6, 19). “Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, мешкає у вас...” (Рм. 8, 11). Чому потребуємо Духа Свя-

того? Тому, що Він єдиний дає життя. Без Нього чоловік мертвий для Бога (“живий труп”). Мусимо відкритися Духу Святому і маємо в Ньому ходити, тому Він має нас провадити. Тільки в Дусі Святому можемо визнати Ісусове Божество

і тільки в Ньому можемо кликати: “Авва! – Отче!” (Рм. 8, 15). Тепер я вірою відкриваюся Духу Святому і тепер Його приймаю так, як апостоли в день П’ятидесятниці, адже це Боже Слово стосується і мене: “Покайтесь..., і ви приймете

дар Святого Духа. Для вас бо ця обітниця і для дітей ваших та й для всіх тих, що далеко, скільки б їх покликав Господь, наш Бог” (Ді. 2, 38-39).

Роман Брезіцький

Духовні реколекції

1.	15-20.06	сімейні (подружні) пари
2.	22-27.06	християнські спільноти (III-чин, Апостольство м-ви, марійські дружини, видавництва)
3.	30.06 – 4.07	монахині
4.	6-11.07	студенти (хлопці 18-25 років)
5.	13-18.07	вчителі
6.	20-25.07	студенти (дівчата 17-25 років)
7.	27.07 – 1.08	монахині
8.	3-8.08	монахи (студенти)
9.	10-15.08	вчителі
10.	17-22.08	монахині
11.	24-29.08	семінаристи, катехити, студенти (хлопці)
12.	31.08 – 5.09	християнські спільноти (пенсіонери, безробітні, всі бажуючі)
13.	7-12.09	лікарі, медсестри, фармацевти
14.	14-19.09	сім’ї
15.	21-26.09	міліція, військові
16.	28.09 – 3.10	політики, юристи, судді
17.	5-10.10	монахи
18.	12-17.10	монахині
19.	19-24.10	священики
20.	26-31.10	священики
21.	2-7.11	їмості (дружини священиків)
22.	9-14.11	монахині
23.	16-21.11	монахи
24.	23-28.11	лікарі, медсестри, фармацевти

Примітка:

I. Кого зацікавили реколекції, просимо звертатись письмово за адресою: **Монастир Благовіщення Пр. Діви Марії, с. Підгірці, Бродівський р-н, Львівська обл., інд. 80660** або тел. (03266)90-518 від 12³⁰ до 14³⁰ і з 19⁰⁰ до 20⁰⁰ (крім неділі).

II. Вартість проживання і харчування (триразове): студенти – 15 гр. (за 5 днів), для інших – 20 гр. (за 5 днів). Хто не спроможний оплатити все, той заплатить скільки зможе.

III. Доїзд:

Львів – Золочів, маршрутка (вул. Личаківська) 5 гр.

Золочів – Підгірці, автобус 7⁴⁵; 11⁰⁵; 12⁵⁰; 7⁴⁵; 18⁰⁰;

Львів – Броди, вихід у Ясенів;

Ясенів – Підгірці: 8³⁰; 10⁴⁵; 12⁴⁵; 15⁴⁵; 17⁰⁰;

IV. Початок реколекцій в неділю о 19⁰⁰, а завершення в п’ятницю вранці.

V. У реколекціях повинні брати участь люди, які бажають зробити радикальний крок у своєму житті для внутрішньої переміни. Для цього потрібна ваша відвага!

VI. Для реколекції потрібно: Св. Письмо, зошит, ручку, молитовник.

VII. Постіль: простирадло, наволочку, рушник.

При потребі можете прилучитися до будь-якої групи.

Будемо раді вашій участі у реколекціях.

Слава Ісусу Христу!

Отці Василіани: о. Самуїл, о. Ілля, о. Роман

Діти Непорочної

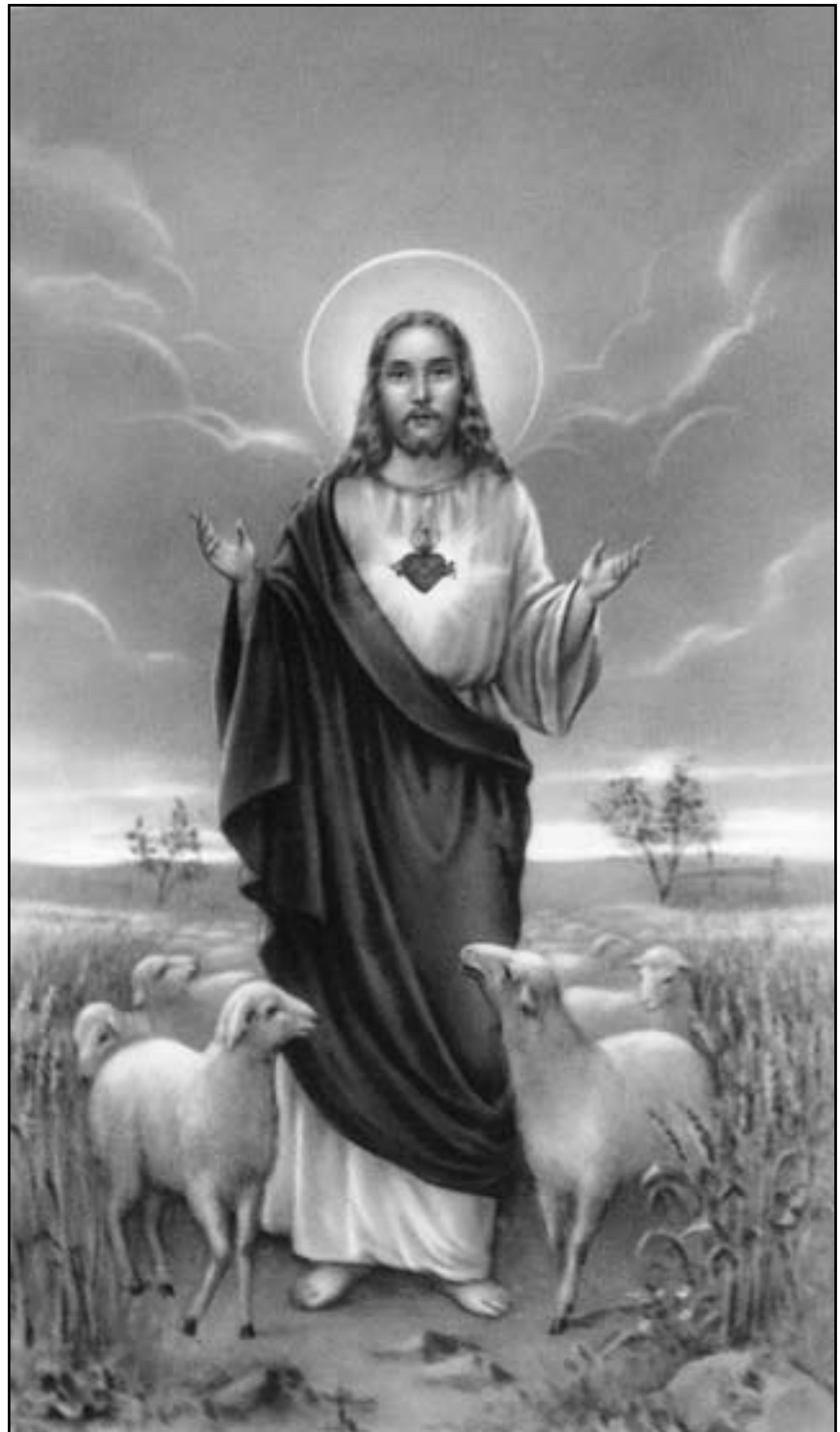

ЖИТТЯ ОТЦЯ ГЕРМАНА (1820 – 1871)

(закінчення, початок у №2, 2003)

II частина

У грудні 1855 р. о. Герман довідався про смерть своєї матері. Померла ненавернена. Здавалося, що його гарячі молитви не вислухані, але рук не опускав, не піддавався спокусі. Незабаром після цього в місті Арє о. Герман оповів про свою журбу одному священикові. Цей святий отець сказав йому: “Вір, вір, і на свято Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії ти одержиш радісну вістку”. Пророцтво сповнилося через шість років після смерті матері. 8 грудня 1861 р. о. Герман одержав лист від одного священика, в якому розповідалося: “Особа, яка цей лист писала, вже померла в опії святості. Вона пише: “18 жовтня після св. Причастя почула я голос Ісуса і слова, що стосувалися розмови, яку минулого дня я мала з однією особою. Ця особа докоряла Ісусові за те, що Він не вислухав молитов о. Германа про навернення його матері. Тепер я осмілилася запитати Ісуса, чому Він не вислухав просьби о. Германа, і ось яку відповідь почула: “Скажи тій особі, що я з обов’язку нікому ласки не даю, але тому, кому хочу – і так не перестаю бути справедливим. Кожне прохання, яке має на меті мою славу і спасіння душ, буде вислухане, як тільки складуться потрібні для цього умови. Щоб ти переконалася у цьому, дам тобі світло, яке покаже, що діялося в хвилині смерті матері о. Германа. От що я

побачила: коли пані Коган була майже без життя, Матінка Божа у стіп Свого Сина попросила: “Сину, змилосердися над цією душею, зроби для матері мого слуги Германа те, що Ти хотів би, щоб він зробив для Мене, якби Ти

був на його місці, а Я в його становищі”. Як тільки Мати Божа перестала говорити, ласка Божа вилилась із Серця Ісусового і сплила на серце бідної вмираючої ізраїльтянки та зруйнувала її закам’янілість. Її душа звернулася

Діти Непорочної

до Того, Хто зіслав їй Своє милосердя аж на смертній постелі: “О Ісусе, Боже християн, Боже, до Якого мій син звертається, вірю, довіряю, змилюсь наді мною”. Після цього Ісус сказав: “Повідом про це о. Германа, хочу, щоб потішився після довгих терпінь і щоб славив доброту Серця Моєї Матері та Її могутність”. Цей лист, безумовно, дуже втішив о. Германа.

Такою ж радістю був для о. Германа той день, коли він охрестив свого сестрінника – Юрка. За шість років до цього, коли малий хлопець з батьками був в Агені, Господь Бог промовив до нього з Монстранції в день Божого Тіла. Отож Юрко повірив у присутність Бога в Агнці ще до того, як пізнав правди нашої віри. Через кілька місяців мама Юрка пише до о. Германа, щоб приїхав якнайшвидше, бо вона більше не може опиратися просьбі дитини: малий заявив, що як тільки зустріне якогось священика на вулиці, то попросить, щоб той його охрестив. Труднощі були великі, потрібно було скривати все від батька, який рішуче заборонив змінити релігію сина. Але Господь допоміг – і урочистість відбулася таємно. Хто опише щастя Юрка, коли приймав Тайну Хрещення. За кілька тижнів він приступив до першого св. Причастя, і незабаром після цього йому випали великі випробування. Батько казав йому молитися з ним, а коли хлопчик категорично відмовився і заявив, що є християнином, батько надзвичайно розізлився і забрав сина від матері, завіз за 225 миль від Парижа і влаштував його в протестантський заклад під чужим прізвищем, щоб його не могли відшукати. Коли хлопець дуже плакав за мамою, йому говорили:

“Відречися віри – і віддамо тебе мамі”. “О ні, – говорив Юрко, – я християнин-католик і волю терпіти, ніж відречтись віри”. Матері доносили, що її син відрікся віри, в що вона не хотіла вірити, тільки молилася і просила Ісуса про силу витривалості для своєї дитини. За кілька місяців батько дозволив мамі побачити сина під умовою, що нічого не будуть говорити про релігію. Хоч вона не могла вільно говорити, по поведінці Юрка побачила, що він тримається.

Після тривалого переслідування дитину віддали матері, і відтоді вона з сином уже не розлучалася. Ця дитяча стійкість спонукала і старшого брата о. Германа – Альберта Когена – прийняти св. Католицьку віру. “Релігія, яка так озброїла дитину, – сказав він, – мусить бути Божою, і тому я хочу бути католиком”. Господь Бог потішив о. Германа тим, що прийняв старшого брата з цілою родиною до св. Церкви. Альберт із вдячності за цю велику ласку – пізнання правдивої віри – майже своїм коштом побудував церкву в Гамбурзі, в якому до цього часу не було навіть католицької каплиці. Батько о. Германа помер не навернений. Перед смертю бажав побачитися з ним. Отець Герман приїхав, але всі зусилля для навернення були даремні.

Настоятелі, бачачи таку велику ревність о. Германа, висилали його закладати нові монастирі. У Ліоні завдяки його старанням повстало братство подяки за всі добродійства, які Господь Бог посилав на світ. Члени цього братства були зобов’язані тільки один раз на день відмовляти *Отче наш, Богородице Діво і Слава Отцю...* За Божим благословенням кількість членів братства швидко зросла.

1862 р. о. Августин поїхав до Риму на велике торжество – канонізацію японських мучеників. Там він зустрів свого колишнього вчителя Лішта, але з учня став учителем. За кілька днів Лішт прийняв св. Причастя з рук о. Германа. Пізніше о. Герман зустрівся з кардиналом Вісманом, який відіграв велику роль у його скеруванні до Англії. Цьому кардиналові подобався о. Августин, його посвята, і він просив настоятелів дозволити йому поїхати в Лондон. Кардиналу відмовили, але він не зневірився, поїхав до св. Отця Пія IX і отримав дозвіл. Важкою була ця жертва для о. Германа, мусів прощатися з братами, з церквами, які побудував, і зі своєю придбаною Батьківщиною.

І так їздив о. Герман по всій Західній Європі і проголошував свої чудові проповіді. Після 10-ти років важкої праці настоятелі дозволили йому повернутися у Францію. Він оселився недалеко від Люрду. Невимовна радість охопила о. Германа, коли опинився в цій святій “пустелі”, відірвався від світу і безперервно перебував наодинці з Богом, а цього прагнула його душа.

Та не довго втішався о. Герман самотністю. Господь Бог післав на нього хворобу. Хвороба очей була серйозною: не міг дивитися на світло, читати, йому грозила сліпота. Лікарі не допомагали. Хтось підказав йому, щоб відмовив дев’ятницю до Матері Божої з Люрду, яка оздоровила багатьох сліпих. Ця думка сподобалася о. Герману більше, як усі ліки. Пригадав собі, що 22 роки тому Мати Божа вилікувала його ще з більшої сліпоти (сліпоти душі) і з великим довір’ям знову звернувся до Неї. Щодня обливав

очі водою з чудесного джерела і гаряче молився до Непорочної Діви, а разом з ним й інші побожні душі в його наміренні. Шостого дня дев'ятниці пішов пішки як прочанин до Люрду і вже по дорозі відчував покращення. Дев'ятого дня, коли був у самій печері біля чудотворного джерела, зрозумів, що терпіння минули, відчув себе зовсім здоровим. Отож він зміг повернутися до своїх занять. За кільканадцять днів о. Герман знову приїхав до Люрду, щоб подякувати за чудесне оздоровлення. Відправив Службу Божу і виголосив зворушуючу проповідь, в якій висловив радість і вдячність Божій Матері за чудесне оздоровлення.

Під час Великого посту о. Герман голосив страсні проповіді і склав збірник пісень під заголовком "Тавор". "Відчуваю часом, – писав він, – ніби моя душа зустрічається з Богом і без застереження піддається ласці, яку Він уділив". "Сам Ісус, – пише він в одному листі, – не має кращої мелодії за ці слова. Які ж слова мають подібну силу, гармонію? Правдиве щастя тільки в Самому Ісусові, і наші серця знайдуть спокій тільки тоді, коли зануряться в Його Серце – таке багате на дари".

У цей час почалася німецько-французька війна, монахів стали переслідувати. Отець Герман після 20-тилітньої відданої апостольської праці мусив покинути Францію. Він переїжджає до Швейцарії і тут з новою силою віддається праці, тільки молитви оберігають його від небезпек. Незадовго, приїхавши в Женеву на прохання єпископа, о. Герман дізнається про сумну долю французьких в'язнів, дістає дозвіл від настоятелів і їде в Берлін, де стає

капеланом французьких в'язнів. Він віддає всі свої сили, щоб заохотити їх до терпеливості, відваги і надії. В'язні починають просити про св. Сповідь. Приходять самі вечером до його кімнати. Отець Герман працює важко, не має ні хвилини для себе.

У неділю 8 січня 1871 р. о. Герман був у Берліні і робив закупи для в'язнів, дуже втомився, жалівся на горло, лице його було бліде, але погідне. У п'ятницю 13 січня він захворів.

Бічний вітвар Матінки Божої у Гошеві

9 січня о. Августин уже більше не підвівся з ліжка. Заразився віспою, коли сповідав двох хворих воїнів. Яд перейшов через рану на руці. 15 січня стан його різко погіршився. Священик, з яким жив, уділив йому Тайну Єлеопомазання, хворий відновив свої обіти і, незважаючи на велике ослаблення, відспівав: "Тебе, Бога, хвалимо", "Магніфікат", "Радуйся, Царице" і весь час дивився в сторону церкви, щоб єднатися з Ісусом, Який там присутній. Просив своїх братів, щоб похо-

ронили його в церкві св. Ядвиги. Уночі на 19 січня стан хворого значно погіршився. Сестра-монахиня, що його доглядала, запитала, чи бажає сповідника. "Адже я вмираю, – сказав, – нехай сповниться Його найсвятіша воля". Висповідався, дав ще деякі доручення по догляді за в'язнями, полагодив фінансові справи. Після ретельного розважання прийняв св. Причастя, яке йому принесли вже востаннє в його житті, а потім довго молився – робив благодарення. Біля 11 години ті, що були біля нього, попросили його, щоб благословив їх. "Добре, мої діти", – піднявся на ліжку, підніс руку і зі зворушенням відмовив благословення, потім похилився на ліжку, змучений, і сказав: "А тепер, мій Боже, віддаю свій дух у Твої руки". Це були останні його слова. Решту ночі провів спокійно, не рухаючись, тільки слабий і тихий віддих свідчив про життя. Наступного дня біля 10 години хворий ще порухався і за кілька хвилин помер. Заснув тихо, солодко, його душа злучилася з Господом, якого не переставала любити від хвилини, коли Його пізнала.

Похоронили о. Германа за його бажанням в церкві св. Ядвиги, в котрій часто проголошував Слово Боже.

Один знаменитий французький публіцист Людовик Венілот написав: "20 січня 1871 р. помер наш давній неоціненний приятель о. Августин – Кармеліт Босий. Навернувшись з юдаїзму, став монахом і священиком. Світ знав його як знаменитого музиканта і називав його о. Германом. Був добрим святим монахом. Важкі правила, які вірно заховував, додали йому особливого чару. У тяжким габіті босою стопою

перебігав наш край, навчав, просив милостині, закладав монастирі, ревний і покірний. Помер обслуговуючи французьких в'язнів, посвячуючись їм повністю. Не знав іншого спочинку, як тільки спочинок смерті”.

Кілька подробиць про ревність і чесноти о. Германа.

О. Герман любив душі, і ціле його життя є доказом цього. Любив душі любов'ю діяльною, із посвятою. Говорив своїм близьким: “Щоб одну душу спасти, я пішов би на край світу, хоч мав би загинути там”. Його діла були доказом, що в тих словах не було перебільшення.

Апостольську працю о. Герман здійснював як провідник і сповідник. Геніальним провідником о. Герман не був, але було в його проповідях щось переконливе, щось, що зворушує серця і сягає найглибших закутків людської душі. Основне в його проповідях – це любов до Бога і ближнього.

До однієї молодой, багатой особи пише: “Користуйся речами цього світу, якби ними не користувалася, не шукай в них ні слави, ні приємностей. Нехай твоя душа, твій розум, твоя пам'ять будуть прикріплені до дверцят Кивоту, звідки Ісус дивиться на тебе. Не будь сумною, але нехай світ бачить, що ти не прив'язана до нього”.

До іншої пише: “До майна, до матеріальних благ не прив'язуйся. І в надмірному багатстві треба мати серце чисте, дякувати Господу Богу за Його дари”.

Ця гаряча любов до Ісуса утаєного пронизує всі його листи. До однієї душі він писав: “Нехай живе Ісус. Пресвята Євхаристія нехай буде твоїм світлом, твоїм теплом, твоєю силою, твоїм

життям. Хотів би я, щоб ти жила життям Ісуса утаєного, щоб Він керував твоїми думками, словами, почуттями, вчинками... хотів би я, щоб ти, як Магдалина, вилила сльози біля стіп Ісуса. Отож вилий перед Ісусом утаєним усі свої бажання, почуття, жертви свого серця. Хотів би я, щоб Пресв. Євхаристія була для тебе вогнем, щоб ти палала любов'ю і посвятою та щоб перед Кивотом, де Ісус знищується для нас, складала Богу милі жертви і, зрештою, сама стала жертвою любові, щоб спалахнула, як кадило, дим якого піднімається перед Престолом Найвищого”.

“Знаю, – пише о. Герман, – що тільки один день гарніший від дня першого св. Причастя – це другий день св. Причастя, і так далі, і так далі”. “Хотів би я, – писав він за кілька місяців до смерті, – споживати Ангельський Хліб щохвилини, бо це єдине солодке добро в цьому житті”.

З великою пошаною о. Герман ставився до святих, які горіли особливою любов'ю до Пресвятої Євхаристії, але найбільше – до Пресв. Діви Марії, Тієї, Яка перша почитала Ісуса в Пресв. Євхаристії.

“Нехай навіки будуть прославлені, – казав він під час травневого набоженства, – імена Ісуса і Марії. Ісус і Марія наблизили мене до Себе! Марія завела мене до Ісуса, Марія дала мені Ісуса, показала мені Євхаристію, а Євхаристія так подіяла на мене, що відтоді я лише для Ісуса і Марії хотів жити. *Я – монах Марії і священник Ісуса*”.

О. Герман мав два зовсім різні бажання: бажав працювати для людей і здобувати душі для Бога,

а ще більше бажав відокремлення від людей і самотності, щоб перебувати з Господом. Перше було потребою його ревності, друге – результатом молитви і перебування з утаєним Богом.

Одного разу він сказав про себе: “Чи знаєте, що між св. Павлом і мною є незначна схожість: по-перше, він був євреєм і я теж, його молодість була бурхлива і моя теж. Можу додати, що попри мою убогість, від хвилини, коли мене Господь Бог покликав як апостола, я вже назад не оглядався. А ось у чому найбільша схожість: св. Павло говорив: “Я саджу, але інші поливають...” Господь кидав його з місця на місце, він ніде не затримувався довго. Будував церкви, наvertsав, розпочав діло віддавав іншим, а сам біг далі... Так само і я, тільки в меншому масштабі. Маю трохи енергії, щоб розпочати діло, і вже Ісус каже кидати і йти далі. І так, – докінчив жартома, – наворачувшись, я став назавжди жидом-тлумачем...”

О. Герман дійшов до святої байдужості у всьому: працював, скільки міг, а наслідки праці залишав Господу Богу, він був зразком умертвлення. Тільки один Бог знає кількість його жертв, бо його покора скривала їх перед людьми. Однак не міг затаїти прагнення терпіти. Воно було таке сильне, що просив приятелів, щоб вони випрошували у Бога більше хрестів для нього. “Нічого не знаю приємнішого, як терпіння для служби, для слави Бога”.

Господь Бог не заощаджував терпіння для нього. Можна сказати, що від хвилини вступу в монастир (до Кармелю) аж до смерті життя о. Германа було терпінням. “Нехай буде прослав-

Церква св. Ольги та св. Єлизавети у Львові

лений Хрест улюбленого Ісуса, – пише він у листі, – немає нічого кращого, ніж тішитися, що ці терпіння можу перенести з любові до Ісуса. Так солодко віддатися зовсім на Його волю. Здається мені, що, якби діткнувшись одного волоска з голови, я міг би вилікуватися, не вчинив би цього доти, доки Ісус хотів би, щоб я був хворий”. Отець Герман,

незважаючи на свої страждання, був завжди веселий.

В’язанка духовних порад, узятих з листів о. Германа

“Коли хочеш з’єднатися з Богом – умертвляй свою власну любов і свою волю”.

“Мир-спокій – дар Св. Духа, котрий одержуємо за добру молитву і розважання, а також за

гаряче і тривале благодарення після св. Причастя”.

“Служімо Ісусові і любімо Ісуса розп’ятого... Хрест Ісуса – Тавор – знайдемо в Небі”.

“Ніщо ліпше не веде нас до з’єднання з Богом, як перемога над власною волею”.

“Після св. Причастя поведься спокійно, з’єднавшись із солодким Ісусом, не спромагайся на бурхливу діяльність, вистачає одного слова – любов”.

“Нічого не щади, щоб зберегти пречудний, предивний Ісусовий спокій у душі. Існує добрий спосіб, щоб мало думати про себе, а багато про Ісуса. Коли душа без застереження віддається Спасителеві, тоді Він провадить її, дає їй особливий спокій, який за Його наказом запанував на Тиверидському озері, коли св. Петро йшов по хвилях”.

“Скільки б ти не обурювався із-за чогось поганого, гамуй це відчуття актом надприродного милосердя над тим, хто його зробив. Гріх заслуговує на нашу ненависть, але грішник – тільки на наше милосердя”.

“Щоб стати покірним, не треба дивитися на людей, тільки на Ісуса”.

“Матеріальні клопоти ніколи не повинні відривати нас від Бога – все навпаки: до Нього треба звертатися, щоб нам допоміг, думаючи лише про те, щоб Ісус був задоволений”.

“Думай про Ісуса, не про себе, а Ісус буде думати про тебе. Коли диявол тебе спокушає, думай про покору Ісуса – упокорись ще більше і тоді будеш на своєму місці. Коли будеш відкинутий, подумай: який солодкий Ісус, який добрий, милосердний і гідний любові, а тоді, напевно, повернеться до тебе відважність”.

*Матеріали опрацювала
с. Василина Войтович, ЧСВВ*

ЧОМУ МАРІЯ ПЛАЧЕ?

Феномен плачу Небесної Матінки під час Її об'явлень вибраним особам, а також з образів, ікон, фігурок Марії в XX ст. спонукає до серйозних роздумів і запитань: чому Марія плаче? Яка причина Її сліз, часто кривавих? Беручи до уваги надприродний характер цих об'явлень, котрі не піддаються науковому поясненню, можна лише з позиції віри і здорового розуму пояснити причини таких явищ. Святіший Отець

Іван Павло II 28 лютого 1979 р. з цього приводу сказав: "Якщо Матір Божа плаче, то прагне тим сказати, що на це є причини". У багатьох випадках Марія лише плакала під час Своїх об'явлень або виливала сльози на Своїх зображеннях, нічого не промовляючи. Плач і сльози без слів були єдиною Її промовою. Свідки таких явищ завжди намагалися зрозуміти у своїх духовних роздумах причину плачу і сліз Марії. Біль-

шість із них дуже добре усвідомлювала, що причиною такого плачу і сліз Марії є наші гріхи, життя без Бога. Марія на Голготі стала нашою духовною Матір'ю і любить усіх нас материнською любов'ю. Вона прагне нашого щастя. Отець Небесний створив нас із нескінченної Своєї любові та призначив до життя вічного, вчинив усе, щоб люди були з Ним щасливі у вічності. Після трагедії первородного гріха Отець Небесний через Свого Єдинородного Сина, Спасителя людства, повертає людям можливість осягнення вічного і щасливого життя з Ним. Марія в історії спасіння людства займає особливе місце. Як духовна Матір відкупленого людства, перебуває в глибокій тривозі за долю Своїх дітей, бо вони, як істоти розумні та вільні, не завжди добре використовують дар волі згідно з волею Отця Небесного. Дуже часто люди устами висловлюють пошук своєму Господу, однак наперекір Його волі зневажають Його своїми гріхами, ранять Його любов, наносять, таким чином, глибокі рани Серцям Ісуса і Марії. Кожна велика любов, поранена і погорджена, болить дошкульно. Із-за цього наша Небесна Матінка Марія плаче, бо Її діти дуже часто недооцінюють любов Отця Небесного, а також Її любов, легковажать і погорджують нею. Тому Марія виражає Свій біль і духовні терпіння сльозами, прагнучи промовити до нас, зворушити наше сумління і затверділі серця. А що люди? Вони, обдурені та зачаровані злом, котре прибирає вигляд видимого добра, не завжди задумуються над своїм негідним життям і його наслід-

Криваві сльози Марії в Наю (Корея), 26 листопада 1989 року

ками. Небесна Матінка прекрасно знає, які кари можуть спіткати людину в дочасному житті та вічності, тому через сльози і плач намагається промовити до серця і розуму людини, застерегти Своїх дітей і повернути їх.

Папа Пій XII у своєму виступі по радіо (17 жовтня 1954 р.) сказав: “Сльози Марії! На Голготі були слізьми співчуття Ісусові і болю через гріх світу. Чи Марія оплакує нині знову Рани, нанесені Містичному Тілу Христа? Чи плач над Своїми синами, в котрих облудні погляди і провини погасили життя ласки і котрі боляче образили Божий Маєстат? А може це сльози очікування на повернення інших Її синів, які колись були Їй вірні, а нині, обмануті фальшивими візіями, стоять у шеренгах неприятелів Бога?”

Так чи інакше, але питання, чому Марія плаче, стає з плином часу щораз актуальнішим. Очевидно Марія плаче, щоб спасти світ, який широкою дорогою крокує до самознищення, до безодні... Можливо сльози Марії, що спливають з Її обличчя в багатьох місцях світу, допоможуть людству повернутися до Бога.

Під час об'явлення в Акіта (Японія, 15 вересня 1987 р.) Марія називає причини Свого плачу:

“Чого знову плачу?

Плачу, бо людство не приймає Мого Материнського запрошення повернутися і повернутися до Господа. Надалі вперто крокує дорогою бунту супроти Бога і Його закону любові. Господь відкрито відкинений, зневажений і проклятий. Погорджуєте Мною, вашою Небесною Матір'ю, і публічно Мене висміюєте. Мої надзвичайні заклики не слухаєте. Не вірите в знаки, котрі даю в

Моєму величезному терпінні. Не любите ближнього. Кожного дня хтось покушається на його життя і майно. Людина стає щораз більше зіпсутою, безбожною, злостивою і підступною. Кара більша, ніж потоп, має впасти на здеморалізоване людство. Вогонь зійде з неба, і це буде знаком, що Божа справедливість визначила вже годину Свого великого виявлення.

Плачу, бо Церква далі йде дорогою поділу, втрати правдивої віри. Відступництва, блуди щораз сильніше розповсюджуються і приймаються. Нині втілюється те, що заповідала в Фатімі, що говорила в третьому посланні одній із маленьких донечок. Одночасно і для Церкви надійшов час великого випробування, бо негідна людина займе місце в Її лоні, і огида спустошення увійде до святої Святини Бога.

Плачу, бо дуже багато душ Моїх малих дітей іде на загибель.

Плачу, бо дуже мало тих, хто приймає Моє запрошення до молитви, винагородження, терпіння і жертви.

Плачу, бо промовляла до вас, а ви Мене не послушали.

Давала вам чудесні знаки, а ви не повірили Мені. Об'являлася вам настирливо і постійно, але ви не відкрили переді Мною дверцят ваших сердець.

Послухайте, принаймні, ви, Мої улюблені діти і сини, посвячені Моєму Непорочному Серцю, маленьке стадо, котре Ісус пильно береже в надійній огорожі Своєї Божественної любові!

Послухайте і прийміть Моє повне неспокою запрошення! З цього місця звертаюся нині з ним до всіх народів землі. Приготуйтеся до приходу Христа у красі та славі Його хвали, бо, власне,

надходить великий день Господа”.

Довгим і вражаючим міг би бути список гріхів і злочинів, які здійснюються в сучасному світі, але ми маємо Марію, нашу Небесну Матінку, яка в тому духовному бою з силами зла обов'язково вийде переможницею. Заповіла бо цю перемогу ще в Фатімі, говорячи: “Накінець Моє Непорочне Серце затріумфує!”

Хроніка об'явлень:

1960 р.: Неувейєр (Німеччина).

У неділю, 16 квітня 1960 р. Ервін Вехль з дружиною і сестрою Марією відвідали капличку Матінки Божої Фатімської у Неувейєрі. Під час молитов на вервиці фігура Матінки Божої заплакала, а сестра Марія почула голос: “Люди поставили Мене тут під час великої неволі. Ви повинні постійно сюди приходити, бо Я – Матінка ласки Божої. Якщо приходитимете сюди частіше, то у важких часах, які надходять, оберігатиму вас і цілу околицю”.

1961-1974 рр.: Місцевість невідомо (Угорщина).

Водному з міст Угорщини Бог вибрав Собі надійну овдовілу матір шістьох дітей за апостолку, щоб розповсюджувала в світі набоженство до Полум'я Любові Непорочного Серця Марії посеред людей. За дорученням Ісуса і Марії в 1961-1974 рр. вона записувала в своєму щоденнику послання з Неба, в котрих виражена тривога Спасителя за спасіння душ через молитву, жертву і покуту. Марія в тих посланнях, вболіваючи про втрату душ, які йдуть на вічну загибель, благає цю жінку про співпрацю для спасіння людських душ, які потопляють у гріхах щораз більше. Під час нічних молитов ця вибрана відчувала присутність Христа. Ісус промовив до неї: “Іду тепер шу-

кати душі”. Лише тоді цій жінці було дано відчувати, що є вічним прагненням Ісуса.

Іншим разом Христос зі смутком ствердив: “На жаль, є душі, які навіть на ложі смерті не бажають пізнати нескінченної Любові Божої. Це вже страхітлива трагедія! Зрозумійте це! Полум’я Любові Моєї Матері хоче запобігти цьому, хоче це ударемнити! Беріть участь у Моєму ділі Відкуплення! Запам’ятайте собі добре: *Слово Боже завжди одне і те саме, через нього прагну спасіння душі!*”

Марія якось сказала цій вибраній душі: “Це полум’я, сповнене ласкою, яке вам даю з Мого Непорочного Серця, повинно передаватися з серця до серця. Це буде велике чудо, світло котрого засліпить сатану. Це полум’я є вогнем любові та примирення, а вогонь гаситимемо вогнем: вогонь ненависті – вогнем любові! Цю ласку випросила для вас у Отця Предвічного через п’ять Найсвятіших Ран Мого Божественного Сина...”

... Напиши те, що тобі зараз скажу: діяння ласки Полум’я Любові Мого Непорочного Серця хочу поширити на всіх людей і всі народи; не тільки тих, що належать до Католицької Церкви, а й на душі цілого світу, які позначені знаком Хреста Мого Божественного Сина”.

2 лютого 1981 р. провидиця з Угорщини записує в своєму щоденнику: “Коли молилася, Матінка Божа так сильно ридала, що я не зрозуміла Її. Марія дала мені відчувати Свої великі терпіння, котрі тривали 15 хвилин. Коли я запитала, чому так плаче, Вона відповіла: “Через те, що ви не чините всього, про що вас прошу, щоб спасти світ від страшних кар”.

1965 р.: Париж (Франція).

З 1965 р. Ісус і Марія часто з’являлися молодій особі, яка 1974 р. вступила до контемпляційного Чину поза межами Франції під іменем Вбогість Господа. Усі послання ця монахиня записувала в своєму щоденнику: “Моє Материнське Серце крикає через ваші гріхи, котрі, як бурхливі морські хвилі, доходять до брам Неба. Багато з вас піддалося спокусі брехні. Усе людство викликає бурю, котра потрясе світ і розділить Христову Церкву”.

8 грудня 1972 р. під час останнього об’явлення законниці почувала: “Віддайтеся Моєму Божественному Синові, посвятіться Його Євхаристійному Серцю. Якщо почуєте Мої просьби, то світ знову віднайде правдивий мир, Церква нарешті подолає страхітливую кризу, котра її роздирає, і хвилі Божого Милосердя будуть вилиті на світ”.

1966 р.: Порто Сан-Стефано (Італія).

З 27 березня 1966 р. 35-ти річний Енцо Алоччі, батько семи дітей, переживав часті візії Матінки

Сльози Марії в Сиракузах (Сіцилія)

Божої, *Цариці світу*. Марія в Своїх посланнях закликала до молитви і покути. 3 жовтня 1972 р. фігура Матінки Божої в його квартирі плакала 9 разів звичайними сльозами і 18 разів – кривавими. Енцо Алоччі 1966 р. отримав стигми. Енцо згадує, як одного разу з'явився йому Христос і сказав: “Заповідаю тобі Мої Рани. Жертвуй Мені терпіння тих Ран за навернення грішників і переблагання за гріхи аморальності цілого світу”.

8 листопада 1971 р. Матінка Божа скаржилася Енцо: “Діти, ви повинні знати, що Мої терпіння через вас перейшли вже всяку межу. Усі Мої слова, скеровані до вас, були вимовлені надаремно. Мої сльози стали кривавими. Мої заклики – не вислухані. Що Я вам учинила, що так мучите Мене: ваші гріхи ранять Моє Серце. Чаша переливається вже через ваші бездушні вчинки”.

3 березня 1985 р. Марія продиктувала Енцо наступні слова: “Сучасне зло розповсюджується щораз сильніше. Земля невдовзі заллється кров'ю через гріхи, серед яких найважчі ті, що зневажають Божественність Мого Сина. Мир на землі буде знищений через великі гріхи, котрі вимагають помсти від Бога. Одного дня ціла земля затрясється, бо в родинах нема любові Бога та молитви і ніхто не навертається. Бог суворо покарає землю. Якщо не повернетеся на дорогу правди, освячену Богом, не спасетеся і втратите мир, який Бог може вам дати. Тепер благословляю тебе. Молися за тих, які не знають любові і ніколи не любили свого Бога”.

11 березня 1985 р. Енцо записує у своєму щоденнику: “Пиши, Мій сину, що тобі повторюю:

“Ворожість між людьми стає щораз більшою, а вони не навертаються вже більше до Бога. Прийде час, як тобі про це говорила, що обличчя багатьох людей буде подібним до страхотливих чудовиськ, котрі мордують без милосердя. Повітря стане заразливим, земля буде покрита трупами. Хвороби і нещастя спадуть на землю. Голод і безробіття огорнуть

Фігура Містичної Троянди

цілий світ. Це невдовзі настане. А чому, Мій сину? Позаяк люди опустили Бога і не благають Його більше про допомогу. Люди без сердець стали, як змії. Усе це прийде, як велика кара, щоб зрозуміти справедливість Бога Отця.

Багато осіб, які перебувають у важких гріхах, говорять, що Бог є любов'ю і всім прощає, і всіх спасає. Проте, Мої діти, Милосердя Боже є великим тільки для тих, які моляться і люблять правдивого Бога, а Він благословить тих, які висловлюють жаль за всі поповнені гріхи. Моліться, діти Мої, бо часи дуже похмурі. Благословляю тебе, Мій

сину! Молися за все людство, яке зранене через безмір своїх гріхів”.

1969 р.: Флоренція (Італія).

У квартирі Сергія Міччінесі у Флоренції потекли сльози з образу Марії з Дитятком-Ісус іспанського художника Мурільо.

8 вересня 1969 р. Сергій, людина невіруюча, почув крик своєї дружини. Він бігом кинувся до спальні і там побачив, як з грудей Матінки Божої на образі спливають струмені крові. Сергій миттєво зробив на собі знак св. Хреста, упав на ліжку і голосно заривав. З тієї миті Мічченесі став іншою людиною.

5 листопада 1969 р. Сергій зосереджено молився перед образом Марії з Дитятком Ісус. Несподівано вгорі появився промінь світла, а згодом постать Марії. Матінка Божа наблизилася до Сергія і сказала: “Надіюся, що через ці знаки ви зрозуміли, яким великим є Моє терпіння, коли бачу, як цей світ наближається до катастрофи, бо зневажене Ім'я Мого Сина. Однак Він задля того став людиною, щоб показати, якою необхідною є любов одних до інших”.

23 листопада 1970 р. Сергій знову побачив Марію. Вона зі смутком промовила: “Життя твоє та інших осіб має бути посвячене цілковито Церкві. Терпітимете за церкву, щоб винагородити за невірність слуг, щоб випросити для них ласку піднесення з упадків, аби їхнє апостольство могло приносити плоди. Якщо слуги Бога і святої Церкви не захочуть того зрозуміти, то не буде вже для світу спасіння”.

За матеріалами зарубіжної преси

(Продовження в наступному номері)

Колись у Парижі відбувались наради чоловічих католицьких товариств. У підготовчій комісії виникло питання, чи потрібно, щоб і жінки брали участь у таких зібраннях. Одні були за це, інші – проти... вкінці став один поважний чоловік і вніс пропозицію, щоб жінок допустили на це зібрання, бо сьогодні вже немає жодної різниці між чоловіком і жінкою: “Сьогодні немає жінок”.

У залі піднявся шум і здивування..., але поважний чоловік говорив далі:

“Так, настоюю на своєму, що сьогодні немає жінок, жіноча стаття відійшла від нормального розвитку. Ми знали давню жінку... Починаючи від Пресвятої Діви Марії до св. Геновефи (опікунки Парижа), жінку, яка надихала Рафаеля, Мурільо, Шекспіра, ми бачили “даму” лицарів середньовіччя, був відомий тип жінок, який оспівали Корнель, Расін й інші поети... Але сьогодні? Сьогодні вже немає жінки”.

Так промовляв обурений старший учасник зборів, і навіть якщо допустимо, що в його промові є переборщення і розчарування, не можемо сказати, що він абсолютно не правий. Не помилився, виявивши небезпеку для суспільства, для життя народу, бо сьогодні жінка збилась із колії, ходить по дорозі, яка щораз більше відділяє її від християнського ідеалу жінки.

У травні святкуємо неділю Мироносиць, а також день Матері. Цей рік є роком Родини, тому свою статтю присвячую найкрасивішому покликанню жінки – гідності материнства, бо Христос є Царем матерів. Постараюся відповісти на два запитання: чим є гідність материнства завдяки Христові?; чим була би без Христа?

ХРИСТОС І МАТЕРІ

I

На цьому світі Бог дав кожному сотворінню мету і покликання. Найголовніше покликання жінки – материнство! І це, виходячи не тільки з фізичних даних,

але й моральних. Наголошую на цьому, особливо для дівчат, які не з особистих причин не могли вийти заміж, вони також повинні виконувати покликання жінки, як матері. Бо жертвність, властива

Біля каплички Ісусового Серця в Гошеві

жінці, розвивається не тільки в жінці-матері, яка десятки літ працює над вихованням власних дітей. Уроджена, справжня материнська любов дає також витривалість сестрі милосердя, санітарці у ставленні до хворих; учительці у ставленні до учнів, монахині у вихованні опущених дітей, є джерелом особистих дій милосердя, жіночої харитативної праці.

Сьогодні хочу передовсім наголосити на тому, за що повинна дякувати жінка і матір Христові.

Чи при народженні Христа Господа зродилася і гідність материнства? Сталося це через єдність, святість і нерозірваність християнського подружжя! Слова Христові є вічною цінністю, вони неначе Серафими стоять із вогненними мечами на сторожі святині домашнього вогнища. "...Хіба ви не читали, що Творець від початку створив їх чоловіком і жінкою, і мовив: Тому покине чоловік батька й матір і пристане до своєї жінки, і будуть вони двоє одним тілом... Що, отже, Бог сполучив, людина хай не розлучає" (Мт. 19, 4-6). В іншому місці так говорить Христос Господь: "Кожний, хто відпускає свою жінку й одружується з іншою, чинить перелюб; і той, хто одружується з розведеною з чоловіком, чинить перелюб" (Лук. 16, 18). Жінки, матері, хіба не відчуваєте, яка любов спливає на вас шумною хвилею з тих поважних слів Божих?

Ступаємо далі? Колись Міністр внутрішніх справ Угорщини видав наказ, що ніхто не має права зачіпати жінок на вулиці. Чи знаєте, хто видав перше таке розпорядження більш гостре, чим Міністр? Христос Господь, коли

сказав такі пам'ятні слова: "Ви чули, що було сказано: Не чини перелюбу. А Я кажу вам, що кожний, хто дивиться на жінку з пожаданням, той вже вчинив перелюб з нею в своїм серці" (Мт. 5, 27-28). Жінки, матері, чи не відчуваєте вдячності Христові за це!

Отже, чим завдячують матері Христові?

По-перше, повинні дякувати Йому за нерозірваність подружжя. Яке сумне було би становище жінки, якщо б чоловік, в якого вітер у голові, захотів розлучитися з нею! Жінки, прислуговуючи чоловікам і дітям, віддають їм усе: свою красу, силу, молодість, і, коли краса в'яне, то чи ж можна їх покидати? Скільки чоловіків так зробили б, якщо б Церква дозволяла розлучення! Браття! Католицька Церква часто мусить вислуховувати незаслужені закиди від тих, які отримали формальне розлучення і за цивільним правом хочуть знову вступити в подружній стан, і вважають, що католицька віра жорстока, перестаріла, "без серця", бо не хоче їх повінчати! Знайте, жінки, що наша свята віра охороняє навіть у таких випадках вашу людську гідність.

Жінки-матері! Будьте особливо вдячні за те, що чоловік не має вже права відібрати у вас дитя так, як це робили греки – у цьому також велика заслуга Христа Господа! Христа, який благословив дітей, простягнувши Свої руки і над хлопцями, і над дівчатами: "Хто приймає дитину в Моє ім'я, Мене приймає" (Мт. 18, 5).

За що повинні дякувати матері Христові? За Пресвяту Матір-Діву, постать якої, сповнена Маєстатом, з однаковою любов'ю

споглядає як зі стін чудових соборів, так і зі стін убогих селянських храмів. Усе, що є в церквах чудового в мистецтві Літургії, іконах, різьбі, коштовностях, співі, поезії – все зложено біля стіп Диви-Матері; почитання Пресвятої Диви Марії-Матері шириться по цілому світі і є підставою для пошани Маєстату християнської матері.

Християнська матір! Це словосполучення пробуджує в мені тисячі думок. Християнська матір! Коли я вимовляю це слово, то уявляю собі безліч безсонних ночей, сповнених жертвністю, журбою і працею для продовження людського роду.

Християнська матір! Переді мною горить найбільша любов, на яку тільки здатне серце людини!

Людство повинно багато завдячувати жертвенній любові матерів! Де є оратори, письменники, поети, які могли б охопити заслуги матерів. Погляньте на мудреця, який піднісся так високо завдяки жертвенній опіці матері! Погляньте на священика, котрого до престолу привела материнська любов! Погляньте на нещасливця, який зійшов на мавнівці, якого тільки згадка про сумну матір утримує від остаточного упадку! Погляньте на чоловіка, змученого тяжкою працею, коли він зовсім безсилий повертається вечорами додому: ніжна рука жінки і срібlistий голос дітей розгладжують його зморшки на чолі! Погляньте на матір, яка цілими ночами чуває над ліжком хворої дитини; дивіться на молитву, яка неухайно підноситься з уст матерів до небес... Дивіться, дивіться ще раз і догадаєтесь, що означає любов материнського серця, що значить ідеал християнської матері!

Справді найбільшим природнім даром Бога є те, що Він дав людині ревну християнську матір. Дитина може бути вихована в шовках і батистах, можуть виконувати усі її забаганки, однак вона буде нещасливою, якщо матиме легкодушну, нерелігійну матір; і навпаки, може бути й таке, що дитину виховуватимуть на сухому хлібі, вона ходитиме у полатаній одежі, але буде в сто разів щасливішою, якщо матиме люблячу християнську матір.

Отож, дорогі жінки, що називаєте себе матерями, будьте справді християнськими матерями! Один мій знайомий хоронив свою матір, а це дуже сумна хвилина! Його чотирнадцятирічна сестра кинулась у сторону гробу: “Мамо, забери мене з собою!” Надзвичайно зворушлива сцена! І також похвала для померлої матері! Будьте такими матерями, щоб після вашої смерті ваші діти відчували не тільки біль втрати, але й мали чудовий приклад для наслідування, щоб згадка про вас спонукала їх до молитви, впливала в них прагнення добра і оберігала від небезпеки...

Такий повинен бути ідеал матері. Поки існуватиме на світі християнство, доти буде повага до материнської гідності!

Ось як вивищив Ісус Христос материнську гідність.

II

Але якою страшною є порожнеча, коли жінка забуває, що Христос – Цар матерів!

Ми вже знаємо, як Христос Господь вивищив материнську гідність, тепер з'ясуємо, як занепадає і гине вона без Христа?

Матір і дитя! Пригляньмося до захоплюючого образу Мадонни: Пресвята Діва Мати тримає на

По дорозі до Михайлівської церкви у м. Львові

руках малого Ісуса. Чи можна собі уявити більш величну сцену радості й досконаліший ідеал? Якщо б історики мистецтва визначили, які мотиви найчастіше увічнювалися на полотні, то, мені здається, що образ Матері Божої з малим Ісусом на руках був би першим. Так, материнська гідність є найважливішим завданням жінки!

Ще більше тривожним проявом є сучасна мода, яка з розрахунку позбавляє жінку материнської гідності! Сама вже думка, що в сьогоднішньому поганському світі, відірваному від Христа, ця мода поширюється далі, є болючою.

Яка мода?

Модним стало уникнення материнства! Цей гріх відомий

Діти Непорочної

давно, але він не був такою розповсюдженою епідемічною хворобою, як тепер. Отож ми у небезпеці, бо якщо щось стає модним, тоді навіть найсильніші аргументи не допомагають. Кожна мисляча людина заломлює руки над страшною силою моди, яка, як диктатор, кидає сьогоднішніх жінок з однієї крайності в іншу. Під впливом моди ми опускаємося до рівня диких народів.

Пригляньмося до так званої “модної жінки” і переконаймося, що це так! Її спідниця, якщо вона є, вже не подібна до спідниці, але до накидки на бедрах якоїсь дикунки, а як натягне на ноги лосіни, то ходить, як чортиця з самого пекла. На шиї носить якесь блискуче скло або фальшиві перли, як жінки диких племен. Ще недавно в Америці і Франції деякі жінки не носили рукавичок, ані панчіх, а малювали ноги і руки фарбою так, щоб здавалося, ніби вони у сукнях – подібне татування роблять дики племена в Африці.

Справді кривавить серце, коли говорю про це. Якщо ультра-сучасна жінка у всьому наслідує нецивілізовані, напівдики народи, то нехай наслідує їх і в чеснотах! Так, коли минуло два тисячоліття від народження Христа, ми дійшли до того, що були б задоволені, якби моральна поведінка і життя європейських жінок прирівнювалася до життя диких африканських племен.

Чи це переборщення?

Послухайте про випадок, який трапився із німецьким кардиналом Фаульгабером. Будучи в Америці перед війною, хотів відвідати якесь індіанське плем'я. Мешканці цього поселення радо прийняли кардинала. Вони відтан-

цювали перед ним свої древні танці.

“Мушу відзначити, – сказав кардинал, – що всі індіанки були пристойно одягнені”. Один місіонер відізвався до кардинала: “Я працюю серед них 39 років, але ніколи не згіршився через нескромний одяг”. Таке поняття мав місіонер про диких індіанців. Чи можна це саме сказати про наших жінок? У диких або трохи цивілізованих племенах подорожні зустрічають подружню вірність і гарні приклади жертовної материнської любові. Чи можемо те саме сказати про християнське суспільство Європи?! Про сучасне подружжя, яке тремтить зі страху перед дітьми?

Ви не раз чули, як звучить веселий спів жайворонка або колисковий спів соловейка. Так співає птаство Боже. Для кого вони співають? Для пташенят. Кожен спів птахів, закладення гнізда, уся поезія життя – для пташенят. Серце вовка і найбільш дикого тигра в джунглях стає чутливим в очікуванні появи малят.

“Любов усе перемагає”. Усе? О ні, я помилився: людського егоїзму і жорстокості любов перемогти не зуміє! Є матері, які з ненавистю унеможливають прихід маляти на світ. Дикий звір готовий скласти своє життя в жертву, обороняючи своїх малих, – сучасна цивілізована жінка готова замордувати з холоднокрівністю, егоїзмом і розрахунком своє дитя, щоб тільки не втратити життєвих вигод!...

Дивіться, що станеться з піднесеним ставленням до материнства, якщо людство відірветься від Христа!

Материнство завжди вимагало великого заперечення са-

мого себе, відречення від деяких речей, жертви, але бути матір'ю сьогодні – це означає бути мученицею, героїнею! Якщо сьогодні жінка вирішує бути матір'ю, то мусить бути готова до нечуваних нападів. Чоловік, приятельки, сусідки, кравчині, перукарки – усе її оточення спішить з поясненнями, доказами, що мати дітей – це застарілий звичай, це – неприйнятно, це – не модно!

Матері! Знаєте, що маєте тоді пригадати собі? Пригадайте собі прокляття, яким Христос Господь прокляв неплодоносне фігове дерево, і воно протягом одного дня зісохло. Нехай прийде вам на думку Пресвята Діва Марія, Найсвятіша Діва-Мати. Коли ангел благовістив Їй про народження сина, заспівала: “Величай, душе Моя Господа... бо вчинив Мені велике”... Погляньте на Пресвяту Діву Марію, яка показує вам Дитя Боже, наповнюючи вас довір'ям і витривалістю! Погляньте в такому разі на нашу земну Батьківщину, яка складає вам поклін, віддає честь, як своїм будівничим. Погляньте на вічну Батьківщину, яку собі заслужите – запевняю вас – не забавами, інтригами, театрами, фільмами, танцями чи модним одягом, не діяльністю суспільною чи наукою, але, за словами св.апостола Павла, – совісним виконанням обов'язків матері і жінки.

* * *

Це розважання в День Матері і в Рік Родини хочу закінчити таким випадком, описаним у другій книзі Царств (2І розділ) Старого Завіту.

Савло, цар жидівський, одного разу строго покарав габаонітів,

Пам'ятник Ісусові Христу в Радехові (скульптор Ярослав Лоза)

які дуже криваво помстились йому: двох його синів і п'ятьох онуків повісили на шибениці, поставленій на високій горі, а що найгірше – не дозволили похоронити трупи, що в той час було найбільшою карою!

Постає страшна сцена: появляється Ресфа, жінка цісаря Савла, і ридає над трупами своїх синів і внуків... Приходить ноцями мати-страждальниця і, як біла мара, блукає біля шибениць...,

кругом жадібно виють голодні шакали, чекаючи на трупи..., жінка розпалює вогонь серед темної ночі, криком відстрашує диких звірів... Настає день: голодні, хижі птиці кружляють над трупами... Матір до пізнього вечора відганяє їх каміннями і криком... таким чином стереже днями і ноцями тіла своїх синів.

Чи знаєте, дорогі, як довго там стерегла?

Шість місяців!

Аж накінець... габаоніти, які не наситились помстою – страшною смертю двох царських синів – схилили голову перед незрозумілою їм любов'ю і геройством бідної матері, дозволили зняти спечені на сонці тіла і покласти їх до гробу.

Дивуємося цій великій любові, яка мусіла горіти в материнському серці! А скільки часу та матір обороняла тіла своїх померлих синів і внуків від ворогів. А ви, християнські матері, повинні боронити життя безсмертних душ!

Дорогі жінки, не лякайтеся материнства, яке не модне в сьогоднішньому суспільстві. Виберіть собі за Царя – Христа Господа, Який також не є модним.

Матері! Сьогоднішнє родинне життя у небезпеці, ви можете його виправити!

Матері! Сьогоднішнє суспільне життя хворе, ви можете його оздоровити!

Матері! Сьогоднішнє людство хворе, тільки ви можете його врятувати!

Нехай Отець Небесний і Пресвята Діва Марія дозволять, щоб ви, жінки, пізнали своє покликання, а тоді, напевно, зацвіте наша Батьківщина! Ще більше: зацвіте не тільки Батьківщина, але й наша Церква і Царство Христове на землі.

Господи Ісусе, дай нам християнських католицьких жінок, християнських католицьких матерів, які б Тебе визнали за свого Царя, і тоді зміниться обличчя світу і будуть щасливі родини, суспільства, зацвіте щастя в людському житті.

о. Петро Герилук-Купчинський, ГСД

ВАСИЛІАНСЬКА ПІДГОРЕЦЬКА ОБИТЕЛЬ

Благовіщення Пречистої Діви Марії

Господь прославить місце це святе, а якщо буде угодно Богові, подасть цьому місцю вірних Своїх, які прославляти будуть ім'я Його святе...

(Із пророцтва блаженного старця Афонської гори Зосими про долю Підгорецької чернечої обителі)

Підгорецький монастир ЧСВВ, що здавна звався Пліснеським, один із добре відомих у краю і за його межами осередків чернецтва в Україні, оповитий славою про княже походження.

Доля цієї давньої чернечої обителі, її заснування, початки діяльності пов'язані із старовинним літописним містом Пліснеськ, яке згадується у “Слові о полку Ігоревім”, у відомих давньоруських літописах – Київському і Галицько-Волинському.

Першу монастирську церкву і власне монастир було збудовано коштом княгині Єлени на південно-західній околиці Пліснеська. На давність та достовірність цього вказує, за словами літописця, напис, що був на царських воротах у церкві. Цей історичний факт підтверджує грамота єпископа Луцького і Острозького Святополка-Гedeона, князя Четвертинського (1663р.), в якій є запис: “Обитель святу Пліснеську під іменем храму Преображення Господнього, що тепер названа Підгорецькою, засновано благочестивою княжною Єленою 1180 р. від Різдва Господа нашого Ісуса Христа”.

Проте після знищення княжого града монголо-татарською ордою 1241 р., збереглася лише церква, яку, як пише монастирський

літописець, “... зберегти забажав Господь і яка Божим Провидінням на цьому святому місці ще декілька століть простояла, переживши не одне лихоліття”.

1583 р. чернечу обитель відроджує інок святої Афонської гори Зосима, що був родом із Білого Каменя. Був він “монахом скромним, в страсі Божім скільки міг

Підгорецька чудотворна ікона Матінки Божої

Діти Непорочної

Богу служив, день і ніч молячись йому із сльозами; житло його було в землі, викопане в печері при криниці...” Тут він своїми щирими молитвами до Бога укріплював душі побожних краян, палкими словами науки Божої повчав богомільних прочан. І стали горнутися до цієї обителі люди з близьких та далеких околиць краю.

У середині сімнадцятого сторіччя розвивається чернече життя в обителі. Розбудовується монастир за ігумена Іллі Гостиславського. Старанням ченців монастиря – братів і отців Чину – тут було споруджено церкву Благовіщення Пресвятої Богородиці, трапезну, келії, ряд господарських будівель. Пізніше стараннями ігумена о. Парфенія Ломіковського, талантом і працею ченців, а також жителів краю на пожертви християн трохи нижче від старого, під горою, біля криниці, побудовано новий монастир. У 1691-1692 рр. споруджується нова церква Благовіщення Пресвятої Богородиці та церква Усікновення Чесної Глави Йоана Хрестителя.

21 квітні-24 вересня 1692 р. в історичних джерелах уперше зафіксовані чуда, пов'язані зі стародавнім образом Пресвятої Богородиці в церкві с. Голубиці: образ Пречистої Диви довготривалий час “сльозами ревними плакав”.

Молились люди перед цією іконою, і “Божим та Пречистої Богородиці” заступництвом було відвернено від чернечої обителі татарів під час одного з їхніх набігів на Галичину у лютому 1688 р.

У вересні 1694 р. чудотворну ікону Божої Матері переносять до Підгорецької обителі й встановлюють її у новій монастирській церкві Благовіщення Пресвятої Богородиці. Із цього святого місця зсилає Небесна Заступниця ласки для тих, хто просить у Неї помочі:

– відвертається від краю “морова пошесть” (1770 р.);

– зцілюються віруючі від різноманітних недуг;

– навертаються блудні сини і дочки на праведний життєвий шлях;

– у молитві перед чудотворним образом багато віруючих відчують опіку Марії, Її допомогу у життєвих незгодах;

– Богородиця приносить злагоду і любов у сім'ї.

У 1699-1772 рр. Підгорецька обитель стає одним із провідних чернечих осередків ЧСВВ. Монастир стараннями єпископа Йосифа Шумлянського з'єднався з Апостольським Престолом. 7 квітня 1754 р. відбувається коронація чудотворної ікони Божої Матері Підгорецької за понтифікату Святішого Отця Венедикта XIV, Папи Римського, який відповідним Декретом надав головному престолу монастирського храму привілей повного повсякчасного відпусту. Тобто кожна Божественна Літургія, відправлена на цьому привілейованому престолі, надає вірним повний відпуст за умови доброї сповіді і Святого Причастя, відпущення всіх гріхів і вічних дочасних кар.

У 1782-1888 рр. були спроби ліквідувати монастир у ході церковних реформ австрійського уряду цісаря Йосифа II. Цього вдалося уникнути лише завдяки парохіяльній праці підгорецьких ченців у церкві с. Голубиці.

У 20-30 р. XX ст. монастир став осередком духовного і релігійного життя краю. Тут щорічно відбувалися багатолюдні відпусти, проводилися різноманітні патріотично-релігійні заходи. Але у березні 1946 р. сталіністи ліквідували монастир, відбулися арешти, висилка монахів. 1960 р. закрили монастирську церкву за “добро-

вільною згодою на те віруючих”. Приміщення церкви перетворили на склад. Але і в цих умовах Пресвята Богородиця продовжує опікуватися Своїми дітьми. Під Її Покровом починається підпільна релігійно-церковна діяльність УГКЦ, в тому числі монахів ЧСВВ. Духовне обслуговування вірних с. Підгірців і навколишньої місцевості проводять о. Володимир Гончар, о. Дем'ян Богун, ЧСВВ, о. Методій Скраль, ЧСВВ, брат Петро Боднар, ЧСВВ. Діють підпільні семінарії Чину у Львові, в Стрию.

24 грудня 1989 р. на подвір'ї біля монастирської церкви відбулася перша Служба Божа, яку відправив о. Володимир Палчинський, ЧСВВ, а 7 січня 1990 р., після тридцятилітньої перерви, храм знову наповнився світлом Святої Літургії. Божим Провидінням ця обитель воскресла з руїн. Першим настоятелем після її відновлення став о. Павло Яхимець, ЧСВВ.

Чудотворний образ Божої Матері після кількох десятиліть вимушеної відсутності повернувся на головний вівтар монастирської церкви. Його зберегла і передала у відроджений монастир родина Михайла Пігана. Позолочені корони та інші прикраси до цього святого образу зберегла родина Іллі Микули, а передала їх у чернечу обитель його донька Софія Гіщинська.

У 1998-1999 рр. проведено реставрацію ікони Підгорецької Божої Матері.

Сторіччями йшли і тепер ідуть шляхами-дорогами люди з усього краю до чудотворної ікони Матері Божої у Підгорецькому монастирі. І так буде завжди. І стоятиме ця василіянська обитель на славу Божу навіки.

Редакційна

ЦАРИЦЕ ПОКУТТЯ, МОЛИСЯ ЗА НАС!

28 лютого 2001 р. у чудесний спосіб віднайшлася чудотворна ікона Погінської Матінки Божої. Пошуки чудотворної ікони тривали упродовж десяти років після виходу УГКЦ з підпілля. 1991 р. відбулася реєстрація Свято-Успенського монастиря Отців Василіян у Погоні в Києві. У Погоні почало налагоджуватися нормальне духовне життя. Я часто відвідував Сестер Службениць у Тисмениці, бо там зберігалася ікона з Погоні в ризах. Після війни, коли радянська влада закривала всі монастирі, тоді настоятель монастиря в Погоні розпорядився, щоб ікону перенесли у Тисменицю на зберігання. З тих пір вона там зберігається. Коли до Погоні була 1993 р. перевезена невеличка церква із с. Рунгори, тоді на свято Успіння і повернули сюди чудотворну ікону з Тисмениці.

1996 р. я віднайшов ще одну ікону Матінки Божої в с. Дорі поблизу міста Яремча (копію тієї, що в Тисмениці). У травні цього ж року ікону було урочисто перенесено до Погоні. Цей похід

На святі у Погоні

тривав біля трьох тижнів. Під звуки трембіт ікону Матінки Божої урочисто внесли у храм. З цих пір у нашій церкві остання неділя травня святкується як день почитання Матінки Божої в Погоні. Ці обидві ікони до 1815 р. були прикрашені срібними ризами, але коли уряд тодішньої Австро-Угорщини видав наказ про конфіскацію церковних дорогоцінностей, то їх передали у державну скарбницю.

На святі у Погоні

Серце моє залишалось неспокойним, бо знав, що це копії, а де ж оригінал? Єпископ Софрон Дмитерко, ЧСВВ дав розпорядження відшукати його.

Пошуки затягувалися, хоча я молився, досліджував, розпитував у старожилів села, отців, які служили в Погінському монастирі, звертався до знайомих в Австрії – ніхто нічого не знав. Напередодні приїзду Святішого Отця в Україну я молився: “Господи, дозволь хоч із приїздом Святішого Отця знайти ікону Богородиці, бо Св. Отець – почитатель Пресвятої Діви”.

Перед постом я змінив розташування ікон у церкві. Ікону із Тисмениці завіз до Львова на реставрацію, а другу приніс із каплиці й повісив її у церкві.

28 лютого 2001 р. перший тиждень посту, середа:

Відправивши Службу Божу і парастас, розпочинаю Хресну Дорогу о 18 годині. Десять приблизно між 3 і 4 стаціями бачу, як над іконою піднімається видима прозора заслона. Коли вона піднялася, повністю відкрилася ікона

Божої Матері. І, коли я зупинив свій погляд на іконі, Богородиця промовила: “Це Я. А ти Мене шукаєш!” Від цієї несподіванки я на якусь мить перестав говорити. Богородиця більше нічого не сказала. Мене щось заставило вдивлятися в ікону і якісь звуки неначе підказували: “Дивись, це рани від цвяхів, котрими були прикріплені корони”. Я пильніше вдивляюся – і бачу сліди від цвяхів через кожних 10 см. Порівнявши ікону з Дори з іконою в ризах з Тисмениці, приходжу до висновку, що саме ікона з Дори є оригіналом.

Після Хресної Дороги почав розпитувати у людей в церкві про ікону та її походження. Саме ця ікона стояла в бічному вівтарі, котрий знищили 1958 р. Після закриття монастир передали органам НКВД. Якось до церкви зайшов один із енкаведистів і

“розстріляв” із автомата всі ікони. Від такого варварства на кожній іконі, на руках Марії, збереглися видимі сліди принесеної “високої культури” зі Сходу. Звернувшись до спеціалістів інституту “Укрзахідпроектреставрація” у Львові п. Наталії Сліпченко та Лесі Орушкевич, я отримав позитивну відповідь: ікона з Дори – це дійсно ікона-оригінал 17 ст. Сліди від цвяхів указують на те, що над головами Богородиці та Христа були корони, а на одязі – шати.

Чудотворна ікона Матінки Божої з Погоні прославилася багатьма чудами в минулі сторіччя, які були зафіксовані в книгах о. Алоїза Фрідріха, о. Даміана Богуна “Чудотворні ікони на Україні” та о. Михайла Ваврика “По василіянських монастирях”.

За свідченням о. Йосифа Трембюка, ЧСВВ 1924 р., коли дру-

кувалася книжечка о. Данила Бодревича “Стежечка в рай”, з неї випало кліше (металева форма для відтворення зображення друком). Не було в кого запитати про її назву, тому друкарів вставили її в книгу на свій розсуд і помилилися. Замість ікони Погінської Матінки Божої поставили Холмську і навпаки. Таким чином, помилка під час друку зумовила довголітню плутанину в зображенні цих прекрасних чудотворних ікон. Надіюся, що теперішня публікація, як і попередні в місцевій та обласній пресі, послужить виправленню допущеної колись помилки в друкарні.

*о. Никодим Гуралюк, ЧСВВ,
настоятель Свято-
Успенського
монастиря Отців Василіян*

ДОНЬКА БОЖОЇ ВОЛІ

Луїза Піккаррета – одна з найбільших містичок ХХ ст., народилася в місті Корато (Італія), у звичайній родині, типовій для півдня Італії. Коли їй виповнилося 12 років, почала чути голос Ісуса. З тих пір і аж до кінця свого життя “свята Луїза” (так називали її земляки) переживатиме в своїй душі та на тілі Муку Христа.

Її життя проминуло в тиші, терпінні й молитві. Воно було наповнене добровільно прийнятим терпінням, навіть його пошуком, наче джерелом правдивої радості. З цього терпіння випливав цілий океан любові до Бога і до Його створінь. Луїза вже з раннього дитинства любила проводити багато часу в храмі, стоячи довго на колінах у глибокому розважанні. Мріяла піти в монастир, але через погане здоров’я і протест матері покинула цей намір. У 18 років Луїзу приймають до III Домініканського Чину під іменем сестра Магдалина.

Коли було їй 16 років, на родинній фермі несподівано побачила Ісуса, Який передав їй терпіння тернового вінця. З тієї миті Луїза перестає практично споживати будь-яку їжу. “Господь, – розповідає її біограф о. Пабло Мартен, – готує Луїзу виключно до життя Волею Божою і до того, що її єдиною поживою повинна бути Пресвята Євхаристія”. Господь прагнув удосконалити в ній святість Святих: *Царство Божої Волі*.

Голос Ісуса напоумлював Луїзу до самозречення, до розірвання усяких стосунків зі світом і людьми. Їй було 18 років, коли з балкону свого будинку несподівано побачила Ісуса, терплячого під тягарем Хреста. Спаситель підняв до неї Свої очі і промовив: “Душе,

допоможи Мені!” З тієї хвилини Луїза загорілася ненаситним прагненням терпіти для Христа і спасати душі для Нього. Відтоді вона почала переносити важкі фізичні й духовні терпіння, а її життя набуло особливого змісту. Кожного дня, вранці, Луїзу заставляли в ліжку скорченою і нерухомою. Ніхто не в силі був її розпростувати, підняти її руки, порухати її головою чи ногами. Був це

стан наче видимої смерті, з якого вона виходила лише після втручання свого сповідника або іншого священика. Необхідність втручання священика для завдання чи забирання терпінь Луїза переживала як дуже важкий хрест, котрий триватиме ціле її життя. Ця терниста містична дорога Луїзи на Голготу була дуже складною, бо дехто зі священиків уважав, що вона опутана дияволом або перебуває в істерії. Дійшло навіть до того, що залишили Луїзу в каталепсичному стані впродовж двадцяти п’яти днів, і лише на благання матері архієпископ наказав священику вивести її з цього стану. Відтоді втручання священика стало щоденною потребою в житті Луїзи. Цікавим залишається ще один факт, що всі сповідники Луїзи не були її духівниками. Це право залишив за Собою Ісус Христос. Спаситель промовляв до неї особисто, навчаючи і про-

водячи її дорогою вдосконалення і пізнання Божої Волі. Упродовж довгих років Ісус навчав і підготовляв Луїзу до прийняття дару Божої Волі. Ті надзвичайні з’яви, яких було дуже багато в містичному житті Луїзи, піддали ретельному вивченню, дослідженню вчені-медики, психологи, теологи. Однак до цих пір ці з’яви залишаються таємничими і неоясними.

1887 р. в регіоні розповсюдилася страхітлива епідемія холери. Луїза благала Господа про те, щоб зупинив цю епідемію. Ісус пообіцяв їй, що зробить це, однак за умови, що вона погодиться стати *винагороджувальною жертвою*. Дівчина погоджується. Упродовж трьох років переносить такі жахливі терпіння, що близькі стали думати про її смерть. Холера несподівано зникає. З тих пір Луїза прикута до ліжка і вже більше ніколи не піднімається з нього. Ісус просить Луїзу про готовність до постійного терпіння, щоб *“оберегти людей від особистих покарань, котрі незабаром наступили би через їхні гріхи”*.

Незважаючи на своє важке становище, Луїза зберігає душевну рівновагу, спокій, ні на що не жаліється, не впадає в розпач; а двері її дому, в котрому мешкає зі своєю незаміжною рідною сестрою, завжди відкриті для всіх. Люди приїжджають у Корато до немічної Луїзи цілими групами, просячи у неї поради, духовної допомоги, потіхи, молитви тощо. Вона приймає всіх і для кожного знаходить потрібне слово розради. 1910 р. знайомиться з о. Аннібалом М. Ді Франко, майбутнім блаженним, засновником Отців Серця

Ісуса і Дочок Божої Ревності. Він пропонує Луїзі, щоб вона переселилася до одного з пансіонатів для сиріт. Хоче, щоб Луїза стала для сестер і сиріт “учителем чеснот Божої Волі”, але вона відмовляється від цієї пропозиції. Однак прагнення отця Аннібала мати в своєму Згромадженні Луїзу накінець увінчується успіхом, бо він засновує в Корато монастир, куди 7 жовтня 1928 р. переїжджає на своєму ліжку важкохвора Піккаррета.

З самого початку XX ст. Луїза почала записувати послання, котрі диктував їй Сам Господь. Перші чотири томи цих послань були опубліковані 1930 р. за дозволом єпископа Трані, СІ. Сповідник Луїзи Дон Бенедетто Кальві опублікував антологію її листів під назвою “Царство Небесне в Царстві Божої Волі” в 1932-37 рр.

Для Луїзи, дуже стриманої, публікація її сердечного діалогу, насиченого любов’ю, котрий воліла би зберегти в таємниці лише для себе, було великим терпінням. Тим часом, мова йшла про архіділо містичної літератури, і Ісус сказав їй: “Моя доню, не лякайся. Це Мої листи, а не твої. Хто їх прийме з доброю і правою волею, віднайде в них ланцюг Світла і Любові, який з’єднує його з Тим, Хто любить Свої створіння. Ті листи можна назвати вибухом Моєї Любові, шаленством, надміром її. Хто читатиме їх з наміром віднайти в них правду, відчує Моє полум’я, відчує, що вже змінився під дією любові й полюбить Мене сильніше.

Хто ж їх перечитає, щоб віднайти в них зачіпки чи сумніви, залишиться із засліпленою свідомістю, і введе в оману його Моє Світло і Моя Любов...

У Моєму всезнанні бачу, що ті листи стануть для Моєї

Церкви, як нове сонце, котре постане посеред неї, а люди, притягнуті його сліпучим світлом, будуть намагатися переоразитися в тому світлі й вийдуть з нього одухотворені та обожествлені. Таким чином відновлять Церкву і змінять обличчя землі”.

Діло Луїзи, хоча не було розрекламоване, дуже швидко розійшлося по цілій країні. Це викликало великий ажіотаж посеред різноманітних верств населення Італії, проте Луїза постійно зберігала рівновагу духу, була абсолютно байдужою до всіляких матеріальних цінностей, відмовилася від прийняття грошей і подарунків, а також від гонорару за свої книжки. Отцю Аннібалу сказала, що “не має жодних прав, бо те, що там написано, не її”.

31 серпня 1938 р. Святий Офіцій (Конгрегація Науки Віри) опублікував декрет, за яким заборонялося друкувати книжки Луїзи Піккаррети.

Відтоді Луїза перестала писати назавжди. З Риму приїхав посланець від Святого Офіційу (Конгрегації), щоб забрати у неї всі її рукописи. Луїза зробила це спокійно і відразу ж. Усі записи помандрували до архівів Святого Офіційу. Але на цьому ця історія не закінчилася: 7 жовтня 1938 р. Луїза, підкоряючись Церковній владі, залишає монастир і оселяється на вулиці Мадалени.

4 березня 1947 р. після хронічної пневмонії Луїза Піккаррета відійшла у вічність до Бога.

Вістка про її смерть блискучо облетіла цілу округу. Величезні натовпи людей щогодини прибували до покійної, яка померла сидячи. Випростати її тіло було просто неможливо. Звідусіль лунали голоси: “Свята Луїза не живе!” Місцева влада, щоб задоволь-

нити всіх бажаючих, які хотіли попрощатися з покійною, дозволила виставити тіло Луїзи на чотири дні на площі. На її тілі не появилось жодних слідів розкладу, і воно не виглядало мертвим. Здавалося, що Луїза щойно заснула.

Усе місто відправляло Луїзу на цвинтар. Кожен хотів повернутися додому з якоюсь пам’яткою, з квіткою, якою доторкнувся до труни покійної. Через декілька років Святий Офіцій дозволив перенести прах Луїзи до парафіяльної церкви.

1994 р. на свято Царя Христа в парафіяльній церкві м. Корато Архiepіскоп Кармело Кассаті урочисто відкрив беатифікаційний процес слуги Божої Луїзи Піккаррети.

Наш Спаситель наклав на Луїзу дуже важливу місію і зажадав від неї повного самозречення. Він їй сказав: “Огорнув землю, приглядався по черзі до усіх створінь, аби знайти найменше, і посеред них віднайшов тебе, найменшу з усіх. Твоя малість сподобалася Мені, тому вибрав тебе. Довірив тебе Своїм ангелам, щоб тебе оберігали не для того, щоб зробити тебе великою, а для того, щоб заховати твою малість. Тепер хочу розпочати велике діло виконання Своєї Волі. З нею не відчуватимеш себе великою, навпаки: Моя Воля вчинить тебе меншою і будеш надалі малою дочкою Моєї Волі”.

Укриття життя Святої Родини з Назарету було показано Луїзі як взірець християнського життя. Життя в Божій Волі, якого навчав її Ісус, – це детальне повторення внутрішнього життя Спасителя, особливо в Назареті та під час Муки. Ісус став для Луїзи дуже вимогливим і зрозумілим учителем: “Прагну від тебе досконалої згоди з Моєю Волею так,

аби твоя воля цілковито розчинилася в Моїй”.

8 вересня 1889 р. Луїза пережила “містичні зашлюбини” з Ісусом у присутності Осіб Трійці Святої. Тоді вона вперше прийняла “дар Божої Волі”. Її Небесний Улюбленець пояснив: “Уже декілька днів, як Ми, Три Особи Святої Трійці, зійшли з Неба і посіли твоє серце, чинячи Собі з нього постійну оселю. Вхопили повідки твоєї свідомості, твого серця і цілої твоєї особи і кожна річ, котру чиниш, є відблиском Нашої творчості в тобі... Не залишається нічого іншого, як тільки дати її пізнати, щоб не лише ти, але й інші могли мати частку тих великих благ”.

Луїза дуже часто кожен новий розділ своєї книжки розпочинає словами “перебуваючи у своєму звичному стані...” Ці слова відображали стан її душі, її тривалого і постійного терпіння з відчуттям найвищої Волі Бога. Луїза постійно занурюється в неї, як у величезний океан, проходячи все, що чинить Боже Прагнення, в Богові, як і в створіннях; в Небесах, як і на землі; в усіх часах і в усіх поколіннях. Єднається також з Ісусом у такому вічному і Єдиному Акті Волі Святої Трійці, яке міститься в слові “Так!”

Завдяки всемогутності і безміру Божої Волі, котра все огортає і присутня у всьому, Луїза не дозволяла пропасти жодній хвилині, щоб не виразити своєму Творцю всю свою вдячність, поклоніння, величання. Саме такою постійною активністю душі, яка є життям у Волі Божій, характеризується стан Луїзи, сталий і незмінний. Луїза опустила землю щасливою, бо в своєму духовному заповіті про це написала: “Вмираю щасливою... Бачу життя довге і прекрасне,

сповнене добра, освітлене нескінченністю сяючих сонць. О так, знаю їх! Це сонця чинів, які виконала в Божій Волі. Це моя дорога, це дорога, котру збережу для всіх душ, які бажать жити Божою Волею”.

Ісус Христос дуже часто називав Луїзу “учителькою найпіднесенішої науки”. Вона була покликана бути взірцем “другого покоління дітей Світла”. Це була висока місія, бо мова йшла не лише про її особисту святість, а про охоплення всього і приготування людей до Царства Божої Волі в поколіннях людей.

Окрім цього, Ісус дуже просив, аби Луїза донесла до людей, що все вміщається в любові: “Творюю тобі про життя Моєю Волею, котру аж по сьогодні нікому не виявив. Найбільше, що знають, це про тінь Моєї Волі...” Ісус признається Луїзі, що Його агонія в Оливному городі була більш болючіша, ніж на Хресті. Та остання була тільки доповненням і тріумфом над усім, бо в Гетсиманії це був лише початок. Під частієї агонії Ісус відчув найбільш проникливий, коли всі гріхи світу були йому представлені один за одним: “Моя людська натура вмирала, і Я був уже близьким до смертного удару. Чи знаєш, що стримало оту екзекуцію, підтримало Мою людську натуру і вчинило, щоб Я не помер тієї миті? Це була насамперед Моя нерозлучна Матінка. Моя Матір через чудо Моєї Волі зачала Мене і народила в часі, а під час агонії подарувала мені життя вдруге, щоб дозволити Мені сповнити діло Відкуплення. Ще тоді, оглядаючись наліво, побачив тебе, малу доньку Божої Волі, а за тобою інших доньок Моєї Волі”.

Єдина мета творення полягає у тому, щоб усі виконували Волю

Бога, щоб “людина не чинила великі речі, бо Я вважаю це нічим і погорджую цим, така мета не плід Моєї Волі”. Відкуплення сповнилося завдяки вибору Господа, щоб через болючі терпіння винагородити гріхи людини, “не чинячи ніколи Моєї Волі, лише завжди Волю Бога, навіть у найменших речах, як от: відпочинок, погляд, розмова тощо. Моя людська натура не змогла би діяти і жити, якби не оживляла її Воля Отця”.

Щоб Відкуплення могло принести Господеві повноту хвали і “уділити всякі належні права, взяв інші людські створіння, Мою Матір. У Ній Моя Воля була завжди збережена і недоторкана. Наша мета (Моя і Моєї Матері) просунула Нас ще далі. Ми прагнули, щоб інші створіння, які зачаті, як всі людські діти, зайняли третє місце біля Мого боку. Якщо все, що людське, навіть думка, не сповнюється згідно з Волею Божою, план неможливо реалізувати”.

Луїза дуже часто визнавала, що боїться такого незвичайного привілею. Ісус її заспокоював, що Його Волі властиво довершувати чуда у дівочих душах.

Спаситель постійно благав Свою ученицю: “Занурюй свою волю в Мою, коли ж твоя людська воля піддається слабкості, розчаруванню, нужді, котрі є заслонами і перешкоджають вникнути в Мою вічну Волю... Ось для чого тобі було дано зірвання тих заслон, збурення барикад і виконання всяких людських чинів як одного акту, залежного від Моєї Волі... Жити в Божій Волі – це повернути Мені чисту радість мети Мого Спасіння”.

Редакційна

НЕВІДКЛАДНИЙ ЗАКЛИК СВЯТИШОГО ОТЦЯ ІВАНА ПАВЛА II

Важливий лист

16 жовтня 2002 р. Святіший Отець оприлюднив Апостольський лист, звернений до всіх вірних під назвою *“Вервиця Пречистої Діви Марії”*.

Папа розпочинає лист так: *“Я відчув сильну спонуку запропонувати розважання на Вервиці, (...) напучення контемплувати про Обличчя Христове у єдності й у школі Його Найсвятішої Матері. Рецитувати вервицю є нічим іншим, як контемплувати разом з Марією про Обличчя Христа”*.

Дружній і сміливий погляд посеред бурі...

Святіший Отець відчув потребу у наш час вказати кожному, щоб зосереджував свій люблячий погляд на Обличчі Ісуса, на Тому, Хто є Спасителем людини, її єдиною Надією. Сьогодні насправді з'явилося багато хмар, які загрожують існуванню людства.

Ще наприкінці вересня 2002 р. Святіший Отець сказав: *“Міжнародна ситуація настільки напружена, що може вибухнути”*. Мир у світі у серйозній небезпеці і в цей же час *родині* (сім'ї), первісній клітині суспільства, *“загрожує руйнування як ідеологічне, так і практичне, і це заставляє нас переживати за майбутнє цієї фундаментальної і незамінної інституції, а разом з цим і за майбутнє суспільства в цілому”*.

Іван Павло II вказав на контемпліацію про Обличчя Ісуса, як на ефективний засіб проти спустошуючої кризи у наш час. Це більш необхідно, ніж будь-коли раніше,

щоби заступництво за мир могло підвестися до Нього від цілого світу. Сучасна людина потребує зустрічі з мирним і втішачим поглядом Ісуса. Думуючи про майбутнє, Папа вказує на Вервицю, як на ефективний засіб, безпечну дорогу (бо нею опікується Марія) зустрічі з Ісусом, Хто є Миром і Надією світу.

Свята Вервиця – ефективний засіб осягнення дару миру

Ми добре знаємо про різні випадки, коли Наша Владичиця дозволила *почути Її голос і присутність*, щоб заохотити Божий народ до цієї форми контемпліативної молитви для того, щоб *осягнути дар миру*. Зокрема, ми пам'ятаємо про її появи у *Люрді* (Франція) і у *Фатімі* (Португалія).

Іван Павло II, нагадуючи, як Церква повинна приділяти серйозну увагу материнському запитанню Препоблагословенної Діви Марії, проголосив: *“Скільки разів протягом своєї історії Церква зверталася до цієї молитви, зокрема у важкі часи!? Свята Вервиця була завжди упривілейованою молитвою за відвернення війни і осягнення дару миру від Бога. Хіба, з'являючись у Фатімі трьом пастушкам, Діва не приходила просити мовити Вервицю за навернення грішників і за мир у світі? І як могла бути опущена молитва за мир у період жаклих воєн і сьогодні, коли тривають насильство і конфлікти? Ось чому запрошення Папи до вірних перекликається зі словами Нашої*

Владичиці: *“Мовте Вервицю щодня, щоби здобути мир для світу і закінчення війни...”*

Непереможна сила Святої Вервиці у безнадійних ситуаціях. Чудесна перемога під Лепанто

У 16 ст. Османська потуга (головним чином, мусульманської Турецької імперії) незмірно зросла з єдиною метою знищити і запанувати над християнською Європою. Турки, на той час, уже здобули Константинополь і окупували острів Кіпр, маючи намір просуватись далі на Захід. Бачачи, що Хрестоносний похід під серйозною загрозою, Папа Святий Пій V запросив європейських князів об'єднатися для формування єдиного фронту проти ворога. Морська флотилія під командуванням Дона Йона Австрійського, сина Чарльза V, брата Филипа II, була швидко сформована. Християнська армія поплила на схід для пошуку непереможної турецької армади. Позаяк вона воювала під заступництвом і прикликанням імені Марії, Святіший Отець наполягав, щоб кожен чоловік мав зі собою вервицю і зобов'язався молитися на ній. У неділю 7 жовтня хри-

стіянська і турецька армії вступили в бій біля мису Лепанто, біля Греції. Після кривавої битви, що тривала від полудня до четвертої години, християни здобули чудесну і гучну перемогу.

Цього дня під час Вечірні в Римі Папа Святий Пій мав візію цього бажаного успіху. Саме у той час, коли кипіла битва, Братства Святої Вервиці проходили вулицями Риму, відмовляючи Вервицю. Перемога у цій битві вважалась найголовнішою перемогою 16 ст. у знищенні турецької навали і звільненні християнської Європи.

Папа Святий Пій V, приписуючи цей великий успіх молитві на Вервиці, наказав:

1. Заклик *“Допомого Християн, молися за нас”* включити у Літанію до Пречистої Діви Марії.

2. Святкувати подячне свято під назвою *“Спомин Нашої Владичиці Переможниці”* 7 жовтня кожного року.

Пізніше його наступник Папа Григорій XIII вирішив назвати це свято *“Святом Святої Вервиці”*.

Без збройної боротьби і кровопролиття Австрія позбулася радянських окупаційних військ

Видатна історична подія наших часів підтверджує чудесний приклад спасіння країни завдяки Хрестоносному походу Святої Вервиці. Після II світової війни частина Австрії попала під панування Радянського Союзу. Хоч усі дипломатичні засоби були вжиті, щоби російські тирани залишили її у спокої, однак цього не вдалося досягти. Тому за ініціативою капуцинського монаха Петруса Павлічека розпочався рух під назвою *“Надолужуючий*

Хрестоносний похід Святої Вервиці”.

1 лютого о. Петрус мав натхнення. Під час молитви у Марійській Святині у Маріязелі він почув внутрішній голос, що промовляв: *“Роби, що тобі кажу, і ви досягнете мир!”*

Він майже рік провів у молитві і роздумах над цими словами, поступово усвідомлюючи значення цих слів.

То ж він почав подорожувати країною, прохаючи кожного мовити Вервицю відповідно до Фатімського послання. Зі собою він завжди мав статую Пречистої Діви Фатімської, дар, присланий єпископом Фатіми. Заклик підтримали з ентузіазмом. Кількість людей, що вступали до руху *Надолужуючого Хрестоносного походу Святої Вервиці*, і тих, хто зобов'язав себе мовити Вервицю у визначену годину дня, зростала в кожному містечку і селі.

Таким чином, протягом 24 годин кожного дня хтось із австрійців мовив *Вервицю* і просив Пречисту Діву, щоби вона звільнила країну від комуністичного ярма.

1955 р. вже більше як 500 тисяч австрійців брало участь у *Хрестоносному поході* молитви (в цей час населення країни становило близько 5 мільйонів).

Ця битва зі Святою Вервицею в руках тривала 8 років. Було потрібно багато терпеливості, витривання і надії проти всякої безнадії, але зрештою наша Владичиця Вервиці вислухала безперервні прохання і *“неможливе”* стало дійсністю: у травні 1955 р. радянські війська залишили австрійську землю. А Німеччина мусіла чекати на це аж до 1995 р.

Австрійські політики визнали, що ця подія – автентичне чудо. Тодішній прем'єр-міністр у своїй

промові сказав: *“Сьогодні наші серця сповнені віри, і ми бажаємо послати до Неба радісну молитву. Ми бажаємо завершити молитву наступними словами: “Ми вільні завдяки Тобі, Маріє!”*

Молитва на Вервиці насправду вважалася зброєю і силою Австрії.

ФІЛІППІНИ: дві мирні революції були здійснені з допомогою Вервиці

1986 р. преса повідомляла про падіння режиму диктатора Маркоса, але мало було сказано, що сталося поза кулісами. Не випадково 1985 Марійський Рік (був випрошений у Римі філіппінськими єпископами для Церкви на Філіппінах) був роком навернення, надолуження і покути. Це був рік, що передував *“Революції з Вервицею”*.

Почалося все у лютому, коли тисячі людей з Вервицею в руках піднялися проти військового диктатора. Чотири дні близько 4 мільйонів філіппінців молилися день і ніч на вулицях Маніли (столиці Філіппін), а також служилася Служба Божа. Військам було наказано розігнати натовп, але вірним удалось витримати натиск танків, тримаючи вервиці вгорі, молячись і співаючи. Ніколи до цього не промовляли стільки молитов на вервиці у Манілі і по всій країні, як у ці чотири дні.

Багато солдатів, отримавши квіти як знак миру і братерства, залишили танки і молилися. Не було потреби плакати над померлими. Диктатор був змушений подати у відставку 25 березня (Празник Благовіщення. – Прим. перекладача).

Через 15 років друга революція відбулася з допомогою молитви. Морально зіпсутий президент був

усунений і небезпека громадянської війни була відвернена завдяки силі Вервиці.

Священик Фіделіс Стоукл, наочний свідок, писав:

“На запальній сесії Філіппінського Сенату під час прямої трансляції виявили, що президент, Йосиф Естрада, колишній актор і безвідповідальна людина, що використовував владу у власних цілях ..., замішаний у деяких нечесних грошових справах, не може бути усунений з уряду згідно з Конституцією країни. Можливо, він був підкупив більшість сенаторів, котрі підтримували і голосували за нього. Цієї ж самої ночі, у вівторок 16 січня 2001 р., кардинал Джейм Сін, Архієпископ Маніли, запросив вірних до святині (церкви) Цариці Миру на нічне чування і молитву до того часу, поки президент не подасть у відставку. Він правив Службу Божу зразу опівночі. Тисячі людей поспішили до святині, котра була побудована на місці, де колись, 1986 р., натовп, тримаючи в руках вервиці, зупинив танки, послані диктатором Маркосом.

З дня на день кількість людей зростала, поки не досягнула двох мільйонів. У п'ятницю, 19 січня, я з численними священиками, семінаристами, монахами і студентами університету Святого Томи Аквінського увійшли з статуєю Нашої Владичиці Святої Вервиці до Святині, де долучились до співу і молитви. Коли військові вертольоти літали дуже низько, натовп молився і співав ще голосніше. У п'ятницю, під вечір, у час смерті нашого Господа, вертоліт приземлився біля святині і через 10 хвилин пролунало дивовижне повідомлення: більшість генералів підтримує народ у непослузі президенту.

Незадовго після цього головнокомандуючий у товаристві генералів прийшов у скверик до стіп статуї Нашої Владичиці, Цариці Миру, і урочисто проголосив, що вони не будуть більше підтримувати президента і бажають прийняти волю народу. Радість зібраного народу була великою..., і о 17 годині кардинал Сін відправив подячну Службу Божу”.

Через кілька днів кардинал Маніли написав у своєму Пастирському листі:

“Як ви поясните великий успіх другої мирної революції? У мене тільки єдина відповідь: це сталося завдяки Богу! Дві мирні революції вчать нас, що Господь вислухає наші молитви, відновить людську гідність і наново встановить порядок у нашій країні, якщо ми, Божий народ, звернемо наш погляд на Нього нашою молитвою і покаянням. Молитва з вірою міцніша, ніж зброя. Покута і жертви мають більший ефект, ніж стратегічні плани. Мовчазна енергія наших людей, котрі моляться і чувують уночі, могутніша, ніж військо”.

ЧАС МИЛОСЕРДЯ : РІК ВЕРВИЦІ

Немовби для того, щоб наголосити на своєму запрошенні мовити Вервицю кожного дня, Святіший Отець прийняв таке рішення і написав у своєму Апостольському Листі: “Я бажаю, щоби Вервиці надавали великого значення і пропагували її у різних християнських спільнотах. Тому я.... проголошую рік від жовтня 2002 року до жовтня 2003 роком Вервиці”.

Рік Вервиці, що розпочався минулого жовтня, є новим періодом, котрий Боже Милосердя

дарує людству, щоб воно могло одужати і стати на дороги, що ведуть до миру і життя. Ось чому протягом цього року кожна християнська спільнота мала би більше вшановувати Святу Вервицю і пропагувати її як щоденну молитву.

НЕХАЙ ВЕРВИЦЯ СТАНЕ ВАШОЮ УЛЮБЛЕНОЮ МОЛИТВОЮ

На початку свого понтифікату Папа виявив, що Вервиця є його найулюбленішою молитвою, але тепер вона мала би стати найулюбленішою молитвою кожного.

Наприкінці свого Апостольського листа Святіший Отець робить наполегливе і батьківське напучення: “Звертаюсь до кожного з Вас, дорогі брати в єпископстві, священики і диякони, і до вас, помічники пастирів у різних служіннях, щоб ви, використовуючи свій особистий досвід і розуміння краси молитви на Вервиці, могли пропагувати її з переконанням... Я звертаюсь до вас усіх, дорогі брати і сестри всіх соціальних станів, до вас, християнські родини, до вас, хворі і похилі віком, і до вас, молодь: з довірою знову візьміть Вервицю... Нехай це моє звернення не залишиться непочутим!”

Ця батьківська настанова, цей пророчий заклик, це відлуння Фатімського послання не може і не повинно загубитися у серцях розсіяних, поверхових, зарозумілих і самовпевнених людей. Навпаки! Воно повинно упасти у покірні і підготовлені серця.

Майбутнє людства поставлене на карту.

о. Михаїл Гауфран

Діти Непорочної

Листи читачів

1. Дозвольте огорнути вас любов'ю

Саме таку назву має книжка польської провісниці Анни, яка вийшла друком у Львівському видавництві “Добра книжка”. Вона розрахована на читача з багатим внутрішнім світом, який уже прокинувся з інтелектуального сну і намагається пізнати життя набагато складніше і цінніше, ніж щоденна матеріальна буденність, читача, який прагне знайти щось нове, хвилююче, те, що затамує духовну спрагу і веде до морального самоочищення. Тому, хоча її обсяг становить 125 сторінок, її зміст можна порівняти з кількатомним твором.

Цю книжку я назвала б маленькою Біблією, де тісно переплітаються ліризм, дидактизм, філософські та євангельські молитви. Та й сама авторка у передмові згадує, що її устами говорить Бог, “*котрий Своєю любов'ю огортає кожну людину*”, а вона, записуючи Його настанови, намагається донести до нас могутній голос, ще раз нагадати про доброту Господнього Серця, засвітити промінь віри.

Слід звернути увагу на те, що за своїм характером цей твір є діаметрально протилежний тим бульварним романам, які читають перед сном, тому захоплює до самостійного аналізу, допомагає зміцнити наш дух і волю, наше бажання жити у злагоді зі своєю совістю. Гадаю, що така література є актуальною, особливо тепер, у ХХІ сторіччі, коли ми досягли великих успіхів у розвитку науки і техніки, побували на інших планетах, але

Капличка в Кохавині на чудотворному місці (Жидачівський р-н Львівська обл.)

чомусь втрачаємо гідність і честь, свої моральні якості.

Ірина Спатар

2. Мир дому сему!

Слава Ісусу Христу!

Христос воскрес!

Доброго здоров'ячка і доброго дня Вам! Дорогий редакторе часопису “Діти Непорочної”! Любимо ми ваш-наш журнал. Він став для нас усім. Кожен номер виглядаємо і чекаємо від поштаря, як ото чекають і виглядають жадані вологи – дощик – висіяні весною зернятка у травневі затяжні суховії.

Вибачте мене, дорога редакціє, але я хочу звернутися до ваших

читачів, до наших духовних братів і сестер у Христі, зі своїми болями і тривогами. У мене робочий стаж 40 років, і за цей час я заробив букет болячок: грижу, виразку шлунку, покалічені ноги. Віддовгої праці із ядохімікатами посипались зуби. І це все мені на “добру” і вічну пам'ять, на все майбутнє життя. А ось заощадження, котрі збирав усе своє життя на чорний день рідна держава перетворила на порох. І ось цей чорний день настав, та свої чесно зароблені гроші не вирвати.

Боже милосердний, чи є десь у світі ще таке приниження людської гідності, щоб за своє чесно за-

Діти Непорочної

роблене та судитися, накінець, найстрашніше – об’явити голодівку!!! Був у лікарнях, а там свої “сюрпризи”, треба тягти туди все своє: їжу, ліки, постіль. Бо бачте – Ринок: за все треба платити. А ось нам, селянам, довгі роки не платять – і так треба. У критичну хвилину ми всі біжимо до нашого фермера і хапаємось за нього, мов за рятівну соломинку, а він сам такий, як бубон.

Бо увесь наш с/г урожай забирають комерційні структури за борги, а це – борги за пальне, запчастини, добрива, хімікати, насіння, електрику та купу податків. Та ще й не вистачає грошей, щоб розрахуватися із цими боргами, то фермер віддає живність. І так ми, селяни, вже без овець, свиней, коней. Із трьох ферм для корів залишилась одна і то дихає на ладан. Чому це так? А тому, що нашому врожаю гріш ціна в базарний день, дуже вже дешево він ціниться. А все комерційне є страшенно дороге. Ось так залишаються селяни без хліба – робищороку у злиднях і боргах. Ось приклад торішнього літа: продали зерно пшениці по 250 гривень за тонну, а тепер торгаші наше зерно продають-перепродують по 700-800 гривень. І навіть не потіючи, не вдаривши палець об палець. А селяни-хлібороби виборювали це зерно у спеці, у пилюці – і заробили аж нічого. Та наша рідна держава абсолютно не дбає про захист хлібороба, лише кожну весну ми чуємо обіцянки-цяцянки.

Дорогі брати і сестри у Христі, дорогі читачі популярного часопису “Діти Непорочної”, вибачте мені і не дуже картайте. Соромно вас турбувати, але ви єдині, хто в силі допомогти.

Будьте так ласкаві, зрозумійте наш тяжкий матеріальний стан, підійте на зустріч, проявіть чуйність і милосердя сердець Ваших та й

надайте фінансову поміч, щоб заплатити за ліки, за операцію.

Будь-ласка, поділіться по-братськи, по-християнському. Хай Господь Бог благословить вас на добрі, милосердні справи.

І хоч тяжко, але хочеться вірити, що наша Ненька-Україна підніметься із колін економічної кризи і нам віддадуть заборговану зарплату й заощадження, то і я не залишуся у боргу і Вам віддячу.

Слава Богу! Слава Україні!

З Богом й любов’ю до вас інвалід, ветеран праці Занько Микола

Іванович, с. Воскресенівка, Богодухівський р-н., Харківська обл., 62113

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Щиро і сердечно вам дякую за вашу поміч.

3. Слава Ісусу Христу!!!

Здоровствуйте, працівники редакції журналу “Діти Непорочної”.

Благодать вам и мир от Господа нашего Иисуса Христа. Давно собирався написать письмо, видя плодотворный ваш труд во славу Господа нашего Иисуса

Правіковий дуб в Кохавині на чудотворному місці

Христа, труд, который проникает даже в тюремные узы. Этот труд – луч светлой надежды, который проникает и в узы темные, неся облегчение. Я бы и ранее написал Вам, но недавно только получил ваш точный адрес – действительно пути Господни неисповедимы. Это мое первое письмо к Вам, поэтому я изложу, наверное, внутреннее свое состояние и вкратце расскажу о себе. В прошлом я был “хорошим” мастером преисподни, за содеянные грехи попал в тюремные узы, в которых нахожусь 4-й год. Неужели забота Провидения простирается на каждого отдельного человека? Неужели Господь знает о моем ужасном унынии, о моем одиноком пути по безотрадной пустыне? А мне показалось, что я всеми покинут, потерял Бога своего. Я звал Его днем и ночью, и думал, что Он меня не слышит. Однако Ему все было известно: и мое одиночество, и громадная бесплодная пустыня, по которой я проходил. Есть такая присказка мудрая: не суди человека, ты осудил, а он уже другой. Так случилось и со мной: срок, проведенный человеком в тюрьме, становится как бы протяженным во времени монологом с самим собой. Ступенька за ступенькой по оставленному позади маршруту, вниз по лестнице, ведущей вверх? Все-таки вверх. Для меня совершившийся суд людской стал как бы мостиком к тому, чтобы задуматься о другом суде – Суде Божиим. Я и раньше верил в Бога, но по-своему, теперь же, читая Библию, многое переоценил. Для меня время в тюремных узах не протекает в праздных мечтаниях, сетованиях на свою долю. Библия учит, что человек был создан через слияние двух начал – телес-

ного и духовного. Телесное начало – “прах земной”, а духовное – “душа живая”, а душа, следовательно, это мысли человека и его чувства. Познавая Священное Писание, моя душа содрогнулась от содеянных и впоследствии осознанных мною грехов. Я считаю, что человеку нужно открыть доступ к духовному опыту, потому что только изнутри этого опыта он сможет научиться отличать добро от зла, научиться смотреть на вещи с духовной точки зрения. Ведь только Бог может вырвать темные корни из сердца и возродить падшую душу, ведь, даже будучи падшей, душа все равно остается живой драгоценностью, за которую умер и воскрес Господь наш Иисус Христос. Позволю свободную мысль, вернусь в свое детство и, наверное, с Божией помощью сумею изложить вкратце свой прежний духовный путь. Пускаю стрелу речи, раз она уже лежит на тетеве. В детстве почему-то видели на моем лице признаки дурных свойств, которых не было, но их предполагали – и они родились. Я был скромн – меня обвиняли в лукавстве; я стал скрытен, глубоко чувствовал добро и зло; никто меня не ласкал, все оскорбляли – я стал злопамятен; я был угрюм – другие дети веселы и болтливы; я чувствовал себя выше их – меня ставили ниже, я сделался завистлив. Я был готов любить весь мир, а меня никто не понял – и я выучился ненавидеть. Моя бесцветная молодость протекала в борьбе с собой и светом, лучшие мои чувства, боясь насмешки, я хоронил в глубине сердца – они там и умерли. Познав пружины общества, я стал на преступную стезю, одновременно видя, как другие без ис-

кусства счастливы, пользуясь даром теми выгодами, которых я так неутомимо добивался. И тогда в груди моей родилось отчаяние – не то отчаяние, которое лечат под дулом пистолета, но холодное, бессильное отчаяние, прикрытое любезностью и добродушной улыбкой. Я сделался нравственным калекой. Благодаря Отцу Небесному произошло мое исцеление, могу изложить словами свое состояние так: слава Богу, что я сюда попал. Именно здесь я узнал о Боге, о смысле жизни, о католической вере. Большая и больная это тема: трудный путь восхождения человека к доброму и светлому в самом себе. Слава Богу, я не одинок. А. С. Пушкин изрек о Библии, что если мы, пресыщенные миром или удрюченные унынием, случайно откроем ее, то уже не в силах будем противиться ее сладостному увлечению. Такое чудо происходит и со мной сейчас. В тюремных стенах принял Таинство Крещения Католической Церкви и на этом я не останавлиюсь, буду продолжать свое познание Божией Истины. В данное время с Божией помощью создал малую общину братьев, которые осознали свою греховную деятельность и раскаиваются в своих деяниях.

Заканчивая свое письмо, хочу поздравить всех с праздником – Вознесением Господним! От всей души желаю всем душевных и телесных сил, и пусть вся ваша жизнь будет духовным возрождением, дорогой к Богу и чтобы через вас приходили к Нему и другие дети нашего Отца, открывая Его любовь!

*С уважением и любовью,
Александр*

Дімі Непорочної

ТАКОЖ І НИНІ ЗВАЖТЕСЯ НА БОГА

“Любі діти! Сьогодні знову закликаю вас відкритися для молитви. Під час посту ви збагнули, які ви малі та якою малою є ваша віра. Мої любі діти, також і нині покладіться на Бога, щоб Він у вас та через вас перемінив серця людей, а також і ваші серця. Будьте радісними носіями воскреслого Ісуса у цьому неспокійному світі, який тужить за Богом та за всім, що походить від Бога. Мої любі діти, Я з вами і люблю вас особливою любов’ю. Дякую, що ви відповіли на Мій заклик.”

(25 квітня 2003 р.)

У Своїх посланнях Пречиста Діва Марія часто згадує слова “сьогодні”, “зараз”, “цей момент”. Вона б хотіла нам сказати, що “вчора” минуло і що “завтра” ще не настало; є тільки сьогодні, зараз. Я можу зараз вибрати Бога та молитву, можу зараз стати віруючим або невіруючим. Скільки людей живуть “розп’ятими” між учора та завтра і не живуть тепер, отож вони ніколи не є при собі, та у цей час, що його дарує Бог. Більша частина Її послань починається словами: “Також і нині Я закликаю вас”. Нічого не змінилося у силі, у любові та в очікуванні закликів. Марія залишається такою самою, бо Вона більше не потребує жодної зміни. Запитаймо себе, наскільки ми змінилися, або чи ми залишилися такі самі. Бо той, хто не йде вперед по шляху віри, той автоматично йде назад. Духовне життя – це не зручність і приємність, а безперервна боротьба на життєвому шляху. Так, як говорить страждаючий Йов: “Чи ж то життя людини на землі не служ-

Меджугор’є – місце об’яв Матінки Божої, вверху – церква св. Якова

ба?” (Йов 7, 1). Скільки боротьби необхідно, щоб забезпечити матеріальне існування, а ще більш необхідною є боротьба на духовному шляху віри. Сам Ісус закликає нас і говорить: “Чувайте й молитесь, щоб не ввійшли у спокусу” (Мт. 26, 41)

Час посту був доброю можливістю, щоб перед Богом побачити себе самих у правді. Також і Марія закликає нас цим посланням до цієї правди. Перед Богом ми завжди малі і тільки створіння, які у всьому залежні від Свого Творця.

Діти Непорочної

Завдяки цій ласці пізнаємо, якими малими є ми та наша віра. Ніхто не може сказати: *“Я сто-процентово вірю в Бога, я більше не можу”*; *“Я люблю Бога так сильно, що вже сильніше не можу”*. Ми завжди знаходимо у собі ділянки, у яких ми ще не відкрилися Богові.

Марія закликає нас: *“Зважтеся на Бога”*. Кожен відповідальний за своє життя та за свої рішення. Як часто Марія закликає нас як Матір, бо Вона нічого не може зробити замість нас. Вона зробила те, що Вона могла. І хоч як сильно Вона наслюбить, однак не може ні жити, ні померти замість нас. Вона не забирає у нас свободи вирішувати, так само, як і Бог дав Їй можливість вирішувати, коли Він послав до Неї архангела Гавриїла для благо-віщення. У Своїй свободі Марія могла б сказати: *“Це занадто тяжко для Мене, це перевищує Мої сили”*. Проте Вона добровільно висловила Богові Своє *“Так”*. Сьогодні Марія говорить та свідчить нам, що Вона не була обманутою, отож знає, що ми також не будемо розчаровані, якщо будемо зважати на Бога. *“Бог чекає на наше рішення, – говорила Свята Тереза Авільська, – щоб, отримавши його, Самому все виконати за нас”*.

Без нашого рішення Він не може, це означає – не хоче нічого чинити проти нашої свobodної волі. Якщо ми допускаємо Бога, тоді Він може у нас та через нас перемінювати наші серця та серця інших. Ми цього не можемо. Ми нікого не можемо повернути нашими переконаннями, проповідями та гарними людськими словами. Це Божою працею. Що ми можемо, так це приготувати Йому наше серце, створити в нас місце для Бога. Тільки тоді воскреслий Ісус знайде місце, щоб прийти у цей світ, який потребує

Бога і прагне Його. Це ж св. Августин підтверджує у своїй *“Сповіді”*: *“Ти пробуджуєш нас, щоб шукати у радості за Тобою, у якій ми Тебе величаємо, бо Ти нас для Себе створив і наше серце неспокійне, доки воно не спочине у Тобі”* (Сповідь, I, 1).

Марія дарує нам обітницю, що Вона є і залишається з нами. Вона приходила і приходять до нас із Серцем, сповненим материнською любов'ю, щоб давати її кожному, хто хотів би відкритися Її любові та хотів би її прийняти. Дозвольмо Їй йти разом з нами. Не біймося, так як і Вона не боялася подарувати Своє життя Богові.

о. Любо Куртовіч

Ісус за неправильною адресою
Настав ранок Великодня.

Світ розквітався з Ісусом. Учні зі страху розсіялися. Для них Його більше не було. Останньою їх думкою про Ісуса було Його місце поховання, кінець життя цієї людини, яка настільки відрізнялася від них. Вони нічого не зрозуміли із посланництва Ісуса. Вони також забули Його повідомлення, що Він воскресне – пробуджений до життя. Ментальність смерті смертної людини перемогла надію на життя.

У цьому світі втрачених та розчарованих тільки Мати Ісуса та Йоан зберегли самовладання, хоча також були сповнені болем. Наступного дня до них приєдналася Марія Магдалина та ще одна Марія. Вони хотіли відвідати Ісусову могилу. Але Ісус був не там. Вони шукали Його за неправильною адресою. Ісус не перебував серед мертвих. Він живе і через Своє життя воскресає мертвих до життя.

Відсунутий камінь надсилав чітке посланництво, яке сьогодні

відлунує у світі – Ісус воскрес. *“А Він до них промовив: “Не жасхайтеся! Ви шукаєте Ісуса Назарянина, розп'ятого. Він воскрес, Його нема тут”* (Мк. 16, 6)

З того моменту все змінилося. Смерть надалі не буде панувати над людством. Кожна істота отримує шанс на нове і вічне життя. Власне, смерті більше нема – Ісус переміг її. Двері спасіння широко відчинені. Могила більше не є останнім пристановищем. Ісус закликає нас до вічної домівки у домі Свого та нашого Отця. Тому Він повідомляє нам: *“Хто увірує й охреститься, той буде спасений; а хто не увірує, той буде осуджений”* (Мк. 16, 16).

Через хрещення ми стали частиною Христа та Церкви. Це – дорога, яка веде до вічної домівки. На шляху не повинно бути жодної зупинки. Однак дійсність веде нас іноді вбік від цього шляху у неправильному напрямку. Отож ми йдемо й біжимо, однак мети не видно. Ми шукаємо на шляху, однак нічого не знаходимо. Ми часто шукаємо Ісуса за неправильними адресами. Нам дуже важко впізнати його у серцях братів чи сестер, що поряд з нами. Але саме тут живе Ісус. У ці двері ми повинні стукати, тут ми, безперечно, Його знайдемо. Матінка Божа закликає нас шукати Його там. Тому ми повинні були відкотити камінь, який замикає нас у могилах життя та наші облудні, помилкові шляхи. Впустімо промені воскреслого Христа у нашу душу, у наш внутрішній світ, тоді буде освітленим шлях від тлінного світу до зірок.

о. Маріо Кнезовіч
переклад з німецької
Віктора Рудя

ГАРРІ ПОТТЕР: ПОСВЯЧЕННЯ В МАГІЮ

Вступ

Зовсім недавно грецькі кінотеатри були окуповані дітьми різного віку, які стояли в нескінченних чергах, бажаючи подивитися фільм “Гаррі Поттер і філософський камінь”.

Цей фільм є кінематографічною постановкою першої книги Джоан К. Роулінг “Гаррі Поттер і філософський камінь” (1997 р.).

Дж. К. Роулінг народилася в Брістолі (Англія) 1965 р. Вона навчалася на кафедрі французької філософії в Університеті Exeter, пізніше працювала секретарем. 1992 р. Роулінг вийшла заміж, 1993 р. залишила свого чоловіка і з дочкою Джессікою без засобів для існування опинилася в Единбурзі, де почала писати свою першу книгу про Гаррі Поттера. В інтерв'ю в “Times” 30 червня 2000 року вона повідомила, що переживала в цей час особливе пригнічення і що дементори (демонічні тварини, що мучать людей в її третій книзі) – не просто персонажі, а свідомий опис цієї пригніченості, яку вона пережила.

Ця і наступні три книги Дж. К. Роулінг були видані тиражем 116 мільйонів екземплярів і вже перекладені на 47 мов. На цей час продано велику кількість перших чотирьох книг про Гаррі Поттера, багато місяців поспіль вони були в списках бестселерів і отримали велику кількість нагород. Дослідники в США стверджують, що більш, ніж половина дітей в Америці віком 6-17 років прочитали хоча б одну з книг про Гаррі Поттера, і грецьке видавництво “Psihooyos” (Видавництво в Афінах, що опублікувало в 1998-2000 р. грецький переклад перших чотирьох книг про Гаррі Поттера) заявляє: “Характерним для безумства, що іменується “гарріпоттероманія”, є надзвичайна кількість листів, телефонних повідомлень і електронної пошти, одержаних видавництвом “Psihooyos” для Гаррі Поттера: на цей момент тільки кількість листів становить більше ніж 7500 штук!” (З грецького видання четверої книги Дж. К. Роулінг “Гаррі Поттер і вогняна чаша”). Крім того, “Warner” підписала винятковий договір з компанією “Coca-Cola”, яка платить 150 мільйонів доларів за те, що Гаррі Поттера зображатимуть на її пляшках і в рекламі її продукції. Багато шкіл у різних країнах переповнені книгами, листівками, наклейками та всякими іграшками з Гаррі Поттером, багато з яких ми можемо побачити вже і в нас.

Гаррі Поттер появився і в шкільних класах, де викладачі задають дітям опрацьовувати теми з книг про Гаррі Поттера, посилаючись, до речі, на велику бібліографію про магію і окультизм. В Афінах деякі школи іноземних мов використовують на своїх уроках ці книги в оригіналі, щоб розвивати техніку читання школярів. Більшість батьків і вчителів, мабуть, через незнання, радіють, що їхні діти, які до цього не любили читати, тепер із задоволенням поглинають книги про Гаррі Поттера. Напередодні Різдва наставники й учителі супроводжували цілі класи початкових шкіл, гімназій і ліцеїв, ба, навіть цілі школи в

Афінах у кінотеатри, щоб “отримати користь” від масового перегляду фільму! Деякі діти, які нічого не знали про Гаррі Поттера, після цього вимагали, щоб батьки купили їм книги.

Хто такий Гаррі Поттер?

Гаррі – симпатичний хлопчик-сирота, який живе зі своїми родичами, які погано з ним поводяться і ображають. Коли він був зовсім маленьким, злий маг Вольдеморт знищив його батьків-магів і намагався вбити і його самого, але він, обдарований надзвичайною силою, не загинув. Як згадка про ці події, у Гаррі на чолі залишився знак блискавки (відоме окультне значення блискавки, яке пояснюють, наприклад, на на деяких сатанинських інтернет-сторінках), унаслідок чого він став відомим. Коли Гаррі виповнилося 11 років, він отримав лист зі Школи магії “Хогварц”, де було вказано, що йому надається стипендія для вивчення магії, і тоді він раптово дізнається, що він – “маг, звичайно... І до того ж дуже добрий маг. Потрібно тільки трошки позайматись” (кн. 1). Так Гаррі стає учнем закритої Школи магії і поступово проникає разом з учителем у світ магії, який захоплює його таємничістю і чарівністю. У світі магії і в особах магів Гаррі знаходить доброзичливе ставлення, опіку і навіть матеріальну підтримку, яких йому бракувало, коли він жив у світі “муглів” (“мугли” – не маги, від англійського слова tuggle, що означає марихуана. Світ Роулінг складається з магів і муглів), тобто не магів, які у всіх книгах зображаються немудрими і сповненими злоби і жорстокості. До цього часу може хтось і не помічав нічого тривожного і ці книги видаються йому просто фантастикою, однак є продовження.

Інформація для роздумів

1. Автор книги Дж. К. Роулінг у своєму радіоінтерв'ю заявила, що провела спеціальні дослідження магичних обрядів і язичництва, щоб її книги були реалістичними. Вона стверджує, що приблизно третина обрядів, описаних в її книгах, базується на існуючих окультних діях.

2. Прочитавши чотири книги цієї серії, я переконалася, що Дж. К. Роулінг права, коли говорить, що “книги стають усе більш темними”. Це проілюструємо у наступній частині цієї статті.

3. Відповідальний за Союз язичників в Англії Енді Норфолк заявляє: “У відповідь на постійно зростаючу кількість питань молодих людей ми спеціально виділили представника для молоді, не для того, щоб пропагувати язичництво..., а для того, щоб він просто відповідав на питання і давав поради та інформацію”. Союз язичників говорить, що саме книги про Гаррі Поттера, разом з деякими телесеріалами, викликали нову хвилю зацікавлення язичництвом. Енді Норфолк підкреслює, що батьки не повинні хвилюватися через зацікавлення їхніх дітей магією, позаяк “язичництво визнане справжньою релігією”.

4. Союз педагогів і університетських професорів Англії звертає увагу на зміст популярних творів Дж. К. Роулінг і закликає батьків та вчителів бути уважними. Цей Союз уже давно занепокоєний тим, що діти займаються окультистичними дослідженнями. Генеральний секретар Союзу педагогів Пітер Сміт підкреслює: “Діти повинні бути захищені від впливу окультизму. Їм потрібно вказати на небезпеку подорожей у невідоме. Прем’єра фільму про Гаррі Поттера приведе до появи нового покоління, яке відкриє для себе світ магії... Усе більше дітей проводить час, шукаючи в Інтернеті сатанинські сайти, і ми хвилюємось, чому нема нікого, хто б контролював це...”

5. Один навчальний заклад в Англії – початкова школа Святої Марії – заборонив зберігати книги про Гаррі Поттера в своїй бібліотеці.

6. Одна із найбільших компаній – “Entertainer”, що контролює сітку магазинів дитячих іграшок у Великобританії, заборонила появу на своїх прилавках товарів із зображенням Гаррі Поттера. Один з володарів цієї фірми Гері Грант підрахував, що він, можливо, зазнає збитку в розмірі біля 500 тисяч фунтів, але його непокоїть неконтрольований стан, в який приходять діти.

7. Книги про Гаррі Поттера зазнали жорсткої критики, як зазначає “Центр Союзу американських бібліотек за свободу думки”. На протязі 1999 і 2000 р. зареєстровано 1118 письмових протестів. Це становить 1/4 реально існуючих протестів у школах і бібліотеках, в яких міститься вимога знищити ці книги, яку мотивують їхнім “окультно-сатанинським” характером.

8. У Греції асоціація вчених “Prooptiki”, якій я палко вдячна за допомогу, започаткувала широке дослідження зазначеного феномена, яке включає в себе психологічний і педагогічний аспекти. Ця асоціація висловлює своє абсолютне неприйняття книг про Гаррі Поттера і трилогії Толкієна “Володар кілець”.

9. Звичайно, відповідною є реакція і християнського світу, про це свідчить велика кількість веб-сайтів, які можна знайти з допомогою будь-якої пошукової системи.

10. Посилаючись на свій особистий досвід, хочу відзначити, що в Афінах є батьки, вчителі, священники, катехити, яких хвилює ця проблема, бо вони зіткнулися із безпосередніми результатами поттероманії (поява фобій, проблеми зі сном тощо) в житті своїх дітей і тому стараються відгородити від цієї небезпеки підрастаюче покоління. Звучить перебільшено? Добре, якщо б це насправді було так.

Що говорять книги?

На цей час у продаж поступили перші чотири книги з цієї серії, які будуть доповнені трьома іншими. Дж. К. Роулінг із самого початку знала, що напише саме сім книг – кожна книга описує один рік перебування Гаррі Поттера в Школі магії – і вже давно закінчила написання останньої, сьомої книги.

Зміст книг полягає в описі виявів зла, які зростають від меншого до більшого. Наприклад, у першій книзі герої

знаходять сліди крові тварини (яка – звичайно ж, зовсім випадково! – виявляється єдиногом) і стають свідками жахливої сцени, в якій демонічна тварина, яка вбила єдиногома, п’є його кров. Наприкінці виявляється одержимість одного професора, який намагався вбити Гаррі.

У другій книзі маленький маг учить, як очистити сад від гномів, що заважають йому своїм писком, не жаліючи їх. Пізніше учні Школи магії вчать, як виростити мандрагору. У книзі це – квітка, у якої замість коріння мікроскопічні, вимашені брудом огидні немовлята, що репетують зі всієї сили. В цій же книзі читаємо про жертвоприношення тварини, шкільної кішки (яку, зауважте, називають “пані Норріс”), і про одержимість маленької учениці, яка, не володіючи собою, дусить півнів і нападає на все живе і мертве у школі. Атмосфера все більш нагадує трилер, тим більше, що всі учні кожному секунду перебувають у небезпеці, бо їх можуть убити.

У третій книзі ми дізнаємося про льодяники зі смаком крові, – хоча в першій книзі ми читали просто про карамельки зі смаком рвоти! – про потвор, що постійно змінюють свою зовнішність, щоб жахати людей, про різноманітних демонів і про мучителів тюрми магів, дементорів – жахливих демонічних потвор, що висмоктують душі так, що люди гублять їх назавжди. Гаррі чує передсмертні крики своїх загиблих батьків, а домашня тваринка, яку постійно носить зі собою Рон і яка спить у кімнаті дітей, виявляється вкінці книги зовсім не ручною свинкою, а злим магом, який уміє перетворюватися на звірів.

Четверта книга, найбільша зі всіх, має 654 сторінки і просто переповнена надзвичайними жахливими сценами. Цю книгу Дж. К. Роулінг визначає як “центральною” серед усіх інших. “Це – книга, з якої починаються смерті”, – говорить вона в “Times”. Далі продовжує: “Вона принесе душевне потрясіння, але шкоди не принесе”. Четверта книга починається цілою серією вбивств, продовжується боротьба, в прямому значенні цього слова, життя і смерті, де герої повинні перемогти, виявивши свої знання, здобуті протягом трьох років. Коли боротьба закінчується, один

з героїв гине, і сюжет досягає свого апогею в шокуючому сатанинському дійстві, видумати яке може тільки цілковито розбещений розум.

Деякі роздуми

Навіть якщо декому ці книги і видадуться не позбавленими гумору, фантазії і абсолютно феноменального відображення деяких цінностей, то як їх можна давати дітям? Хіба можуть бути призначені їм книги, які:

- а) привчають до зла і зближують зі злом, магією, окультизмом, демонізмом;
- б) породжують страхи;
- в) викликають негативні емоції;
- г) містять антипедагогічні прояви.

Зазначимо, що в багатьох місцях цих книг герої вчаться виконувати заклинання, готують магічні трави, поклоняються, використовують з доброю чи злою метою словесні магічні формули, піднімають у повітря предмети, спілкуються з померлими, вивчають астрологію, ворожіння, прокляття, з допомогою яких можуть володіти, мучити і вбивати. Незліченні окульти і сатанинські символи і дії, так само, як і сцени, викликають страх, жах і спротив. З допомогою підступних методів маленькі читачі вчаться, що таке “добра” магія і кожний з них постає перед вибором між “доброю” і “злою” магією. Гаррі, Рон і Герміона (образ, з якими утотожуються дівчатка) стають прикладами для дітей, ці персонажі – молоді маги, які завжди перемагають злу магію “доброю”. Батьки Гаррі були “добрими” магами, і батька йому заступає такий собі “добрий” маг Думбльдор, що є зразком ідеального батька. Гаррі, без сумніву, був створений, щоб уподібнитись новому спасителю: як тільки він народився, його хочуть убити, його постійно принижують, надприродним способом він перемагає своїх ворогів і спасає інших. Мабуть, варто задуматися над тим, хто здійснює чуда без допомоги правдивого Бога і кого вважають “ображеним богом”?

Накінець, дуже просто переконатися в тому, що три добрих герої крадуть, обманюють, виявляють ненависть і помсту, постійно порушують правила – і все це постійно приймається і винагороджується. Зверніть увагу на такий приклад: “Отже, – вступила в розмову професор Мак Гонагол, ледь Гаррі зробив паузу, – ви вияснили, де знаходиться вхід, але, при цьому, не можете не зауважити, ви безсовісно порушили не менше сотні шкільних правил – але як, заради всього святого, вам вдалося вийти звідти живим, Піттере?” ... Інстинктивно Гаррі глянув на Думбльдора. Той ледь усміхнувся... “Здається, я говорив, що буду вимушений вигнати вас, якщо ви ще хоча б раз порушите правила”, – сказав Думбльдор. Рон з жахом відкрив рот. “І це ще раз доводить, що навіть найрозумнішим з нас деколи доводиться давитися своїми ж словами, – з усмішкою продовжував Думбльдор. – Ви обидвоє удостоїлися спеціальної нагороди за служіння Школі і ще ви отримали, – так, дайте подумати, – по двісті балів...” (кн. 2, гл. 18).

Висновки

Хотілось би навести декілька характерних уривків з листів дітей, які ми знайшли в Інтернеті і в грецькому виданні книг:

1. Дівчинка, 12 років: “Я перчитувала ці книги більше трьох разів. Кожен раз я мандрувала в особливий магічний світ і беру приклад із трьох друзів. Я б дуже хотіла стати магом”.

2. Дівчинка, 15 років: “От, якби насправді існувала така школа!”

3. Дівчинка, 13 років: “Дорогі друзі Гаррі Поттера! Я, можна сказати, одна із найбільших “фанів” серед вас. Уявіть собі, я почала читати першу книгу, а потім – наступні, а як тільки закінчила – почала все спочатку. Це вже справжній психоз! Усі чотири книжки я прочитала за шість днів! Я зрозуміла, що Гаррі – це велика любов...”

4. Хлопчик, 10 років: “Я не вірю, що насправді біля мого дому може існувати місто магів, але мені би хотілося, щоб воно було, тому що я мрію стати магом!”

5. Хлопчик, 10 років: “Напевно існує якесь місто магів поряд з моїм домом... І ця жінка, яка живе навпроти, якась дивна... Може вона – справжня відьма?”

6. Дівчинка, 9 років: “Я вірю в те, що місто магів насправді існує поряд з моїм домом. Я постійно бачу якісь цікаві сни. Мої друзі говорять, що я зійшла з розуму, але це правда. Коли я ходжу по вулицях, то бачу якихось старців, дивних людей, що носять... окуляри... і мантиї. Які ще їм потрібні докази?...”

7. “Усіх нас “мучить” якийсь викладач. Снейп нагадує мені вчителя математики, який просто, без всякої причини, дуже подібний на Снейпа”.

8. Дівчинка, 9 років: “Я просто фанатична читачка Гаррі Поттера і дуже хотіла б, як і інші мої друзі, щоб магія існувала в дійсності... Звичайно, я дуже сильно боялася, коли читала четверту книгу, особливо те місце, де помер Сендрік Дігорі, і деякий час мені снились жахи”.

Епілог

У Святому Письмі пророк закликає: “Горе тим, які зло добром звать, а добро – злом; що з пільми роблять світло, а зо світла – пільму; що гірке роблять солодким, а солодке гірким!” (Іс. 5, 20). А старець Паїсій Святгорець говорить: “Нехай Господь нам допоможе, тому що зараз дітям допомагають змінюватися не на краще, а біснуватися”.

Змилосердімося ж над нашими дітьми і визнаймо нашу відповідальність за них перед безмежною любов’ю Бога.

Єлена Андрулакі

Стаття опублікована в журналі Parakatatheke, 2001
Переклад з новогрецької Володимира Телиженко

Три маленькі деревця

На вершині гори стояли три деревця і мріяли про те, чим би вони хотіли стати, коли виростуть.

Перше деревце глянуло на зірки і каже: “Я хочу зберігати в собі скарби. Хочу бути деревом, покритим золотом, і бути наповненим коштовними перлами. Я буду на цілий світ найпрекраснішою скарбничкою”.

Друге деревце глянуло на маленький струмочок, що прокладав собі дорогу до океану, і сказало: “Я хочу плавати на високих хвилях і носити на собі могутніх царів. Я буду найміцнішим кораблем у світі!”

Третє маленьке дерево поглянуло вниз на долину, де багато заклопотаних людей працювало у гамірливому, зайнятому різними справами, містечку. “Я зовсім не бажаю залишати вершину гори. Я хочу вирости таким високим, щоб, коли люди дивитимуться на мене, підносили свої серця до неба і думали про Бога. Я буду найвищим деревом у світі”.

Проїшли роки... Падали дощі, світило сонце – і три маленькі деревця виростили високими.

Одного дня лісоруби вибралися на гору. Один лісоруб глянув на перше дерево і каже: “Це дерево прекрасне. Для мене воно найкраще”. Несподівані удари блискучої сокири – і перше дерево повалилося. “Тепер з мене зроблять прекрасну скарбничку, і я буду зберігати коштовності”, – казало собі дерево.

Інший лісоруб глянув на друге дерево і сказав: “Це дерево міцне, і воно мені підходить найбільше”. Він накинувся із своєю блискучою сокирою на нього, і дерево повалилося. “Тепер я буду плавати на могутніх хвилях”, – думало про себе дерево. Я стану великим міцним кораблем і перевозитиму могутніх володарів!”

Третє дерево відчуло, що його серце палає, коли останній лісоруб поглянув на нього. Воно стояло струнке і високе, відважно вказуючи на небо. Але лісоруб навіть не підніс свого погляду вгору. “У будь-якому випадку це дерево мені на щось придасться”, – пробурмотів він, кинувся його рубати своєю блискучою сокирою – і дерево повалилося.

Перше дерево раділо, коли лісоруб приніс його до столярної майстерні, але столяр з нього виготовив жолоб для годування худоби. Дерево, що колись було гарним, не було покрите ані золотом, ані скарбами. Воно було натерте ланцюгом і наповнене сіном для голодних тварин.

Друге дерево весело усміхалося, коли його принесли на верф (місце, де будують кораблі), але в цей день не будували жодного великого корабля. Замість цього з колишнього міцного дерева зробили простий рибальський човен. Він був надто малим і

слабким, щоб на ньому плавати в океані чи навіть по ріці. Натомість у ньому плавали по невеликому озері.

Третє дерево збентежилося, коли лісоруб порізав його на великі балки і залишив на лісоскладі. “Що сталося?” – дивувалося колись високе дерево. – Все, що я колись бажало, – це стояти на вершечку гори і вказувати людям на Бога!”

Проїшло дуже, дуже багато днів і ночей. Три дерева вже майже забули про свої колишні мрії. Однієї ночі золоте світло зірки розлилося над стаєнкою, де було перше дерево. Якесь неймовірно гарна жінка та її чоловік щось тихо шепотіли... Жінка стискала його руки і усміхалася, а в цей час світло зорі сяяло на гладенькому, але ще міцному дереві. “Ці ясла прекрасні”, – сказала вона, кладучи на сіно золотий згорток із пелюшок – Свого Сина. Несподівано для себе перше дерево дізналося, що воно тримає в собі найбільший Скарб світу.

Одного вечора втомлений мандрівник і його приятелі вкрай заповнили старий рибальський човен. Подорожуючий заснув у той час, коли друге дерево тихо пліло по озері. Несподівано повстала буря з громовицею, і човен почало кидати на всі боки. Маленьке дерево здригалося, бо знало, що не зможе утримати на собі таку велику кількість пасажирів під час такої сильної зливи і вітру. Втомлений чоловік пробудився. Він встав, простягнув руку і сказав: “Мир”. І несподівано для себе друге дерево зрозуміло, що воно перевозить Царя неба і землі.

У п'ятницю зранку третє дерево здригнулося, коли його балки були зрушені з покладаних штабелів. Воно ухилилося, коли його несли крізь роздратований і бурхливий натовп. Воно тремтіло зі страху, коли вояки прибивали чоловічі руки до нього. Його обпікала кров Розп'ятого. Воно ридало, відчуваючи на собі його біль. Але в неділю з самого ранку, коли встало сонце, земля з радості під ним затремтіла, і третє дерево дізналося, що Божа любов перемінила все. Вона зробила його міцним. І кожного разу, коли люди згадували про третє дерево, вони думали про Бога. Це для нього було набагато ліпше, ніж бути найвищим деревом у світі.

Тож наступного разу, коли почуватимешся пригнобленим через те, що ти не досягнув того, чого хотів, просто сядь собі зручно і будь щасливим, бо Бог задумав дати тобі щось набагато краще.

Анджі Гант,

переклад з англійської бр. Теодора, ЧСВВ

ІІІ МОЛОДІЖНИЙ ФЕСТИВАЛЬ “РЕЛІГІЙНО-ПАТРІОТИЧНА ПІСНЯ - 2003”

Уже втретє при монастирях Отців Василіян буде проводитися молодіжний фестиваль релігійної пісні. Цього року він проходитиме при монастирі Преображення Господнього на Ясній Горі в Гошеві. Саме тут, на цьому святому місці, де знаходиться чудотворна ікона Матері Божої, до якої сходяться тисячі паломників з цілого світу, хочемо зібрати нашу творчу молодь, яка своїми талантами возвеличить та прославить Бога. Бо св. Августин сказав: *“Хто співає, той двічі молиться”*. Сьогодні нам потрібна музика і пісні, які б спонукали до міркувань та вносили щось в нашу душу – збагачували наш дух. Багато є пісень різного характеру, але, на жаль, це пісні не релігійного та не патріотичного змісту. Тому цей фестиваль дає змогу пізнати і збагатити пісню духовними та патріотичними цінностями. Він організовується також для того, щоб згуртувати молодь і збагатити її внутрішній духовний світ. Через пісню і молитву, які тісно переплетені в програмі фестивалю, молодь отримує силу для боротьби зі злом, яке панує навколо, та постараться відтворити стародавні звичаї, пісні, які передали нам наші предки, а також надихне її творити щось нове. Саме такий фестиваль дає змогу проявити свої таланти та поділитися досвідом. Після такої зустрічі тисячі молодих сердець віднайдуть Бога у Святих Тайнах Сповіді та Євхаристії. Перебуваючи на спільній молитві, молоді люди відчувають себе дітьми Христової Церкви та патріотами України.

Закликаємо нашу дорогу молодь узяти активну участь у фестивалі та проявити свої таланти та вміння.

Наша пісня не вмере, не загине!

Організатори фестивалю

Девіз фестивалю: “Закиньте сіті на глибін”

16-17 серпня 2003 р.Б. на Ясній горі в Гошеві, монастир Преображення Господнього.

Запрошуємо всі молодіжні релігійні організації України – Марійські Дружини, Апостольства Молитви, Церковні Братства – до у часті у Фестивалі

Усіх, хто бажає взяти участь у конкурсі “Релігійно-патріотична пісня – 2003”, просимо зареєструватися до 30 липня 2003 р.Б.

Умови Фестивалю:**І. Конкурс пісні:**

1. Кожна група повинна представити дві пісні.
2. У конкурсі може брати участь молодь такої вікової категорії:

- а) Перша пісня – сольне виконання (віком до 14 р.)
- б) Друга пісня – ансамблеве виконання (молодь до 25 р.)

Тематика пісень:

- а) Пісні довільної релігійної тематики (пісні до Пречистої Діви Марії, Бога Отця, Ісуса Христа і Святого Духа);
- б) Пісня патріотичного характеру.

Послідовність пісень довільна.

Допускається використання фонограм запису (-). Краще мати записи фонограм супроводу на компакт-

дисках, міні-дисках, касетах. Виступ також може проходити під супровід інструментів. Інструменти підключаються роз'ємами “канон” або “джек”. До диспозиції: ударна установка, ROLAND XP-50, YAMAHA PSR-720.

ІІ. Конкурс емблем. Кожна група повинна представити свою емблему фестивалю. Кожний учасник повинен мати нагрудну емблему, в якій вказано назву організації та ім'я учасника.

Додаткова інформація:

З собою мати: необхідні речі, намети для відпочинку, спальники, теплий одяг, ліхтарик, молитовник, вервичку, столовий набір. Журі фестивалю потрібно представити надруковані тексти пісень (для нових учасників – короткий нарис діяльності їхньої організації), конкурсну емблему і пояснення її змісту, список учасників конкурсу. Протягом усіх днів фестивалю буде нагода приступити до св. Тайн Сповіді та Євхаристії. Під час фестивалю завжди буде гарячий чай, кава та канапки. Просимо всіх учасників бути скромно одягненими. Покладаємося на Ваше розуміння.

Програма фестивалю:

Учасники, яким далеко добиратися, можуть приїхати 15 серпня (п'ятниця).

16 серпня (субота)

9.00 – Прибуття. Реєстрація і розміщення всіх учасників фестивалю.

10.00 – Св. Літургія – відкриття фестивалю.

11.30 – Зустріч керівників груп.

12.00 – Обід.

13.30 – Конкурсна програма. І частина: конкурс солістів.

18.00 – Молебен до Христа Чоловіколюбця.

19.00 – Вечеря.

20.00 – Конкурсна програма. ІІ частина: конкурс ансамблів.

23.00 – Концерт братів Василіян. Вогнище.

17 серпня (неділя)

08.00 – Сніданок.

09.15 – Утреня (в Храмі).

10.30 – Свята Літургія.

Після Св. Літургії: вручення нагород, гала-концерт.

Закриття фестивалю.

За довідками звертатись:

79019, м. Львів, вул. Б. Хмельницького, 36, монастир св. Онуфрія, тел. 72-95-69, факс 93-55-33

Голова: **о. Макарій Ленів, ігумен**

Відповідальний за організаційні питання: **бр. Херувим Лісовський**

Помічник: **Тарас Дудкевич** (дом. тел. 52-33-55)

e-mail (taras12002@ukr.net),

77520 Івано-Франківська обл., Долинський р-н., с. Гошів,

Монастир Преображення ГНІХ, тел. (3477) 23-033

ЧСВВ, e-mail (sheguyum@ua.fm), тел. 803422-25-269

Можна звертатися: письмово, через e-mail, по телефону або безпосередньо у Василіянські монастирі. При висланні листів просимо робити позначку:

Фестиваль “Релігійно-патріотична пісня – 2003”

Переможців фестивалю чекають нагороди!

Повну інформацію про фестиваль ви можете також віднайти на інтернет-сторінці www.festyval-jsbm.lviv.ua